BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

7 Ocak 1975
Yıl : 1 Sayı : 41

HAFTALIK SOSYALİST GAZETE

200 Kuruş. Salı günleri yayınlanır

Suriye sınırında 20 yurttaşımız kurşuna dizildi

11 Aralık 1974 günü Suriye sınırımızda 20 yurttaşımız, 20 yoksul köylü öldürüldü. Olay kamuoyuna utanmazca çarpıtılarak yansıtıldı, 9 Kaçakçının, kendilerini yakalamak isteyen jandarmalara ateş açtığı ve çatışma sonunda 9 tanesinin vurulduğu diğerlerinin de kaçmayı başardığı iddia edildi. Ve «toplu bir imha olayı» utanç verici bir suskunluk perdesi ile örtülmek istendi.

Haftalar sonra 12 CHP'li milletvekilinin olayla ilgili Meclis Araştırması isteyen bir önergeleri bu katliamın üzerindeki sis perdesini bir parça araladı, Gerçek olanca kanlılığı ile, olanca rezilliği ile ortaya çıktı.

Öldürülen yurttaşlarımız dokuz değil 20 idi önce, Üstelik Viranşehir dolaylarında köyden köye dolaşan ve hiç bir yetkilinin bugüne kadar yalanlama cesaretini gösteremediği söylentilere göre bir çatışma, bir müsademe sözkonusu değildi. 20 Yurttaşımız jandarma tarafından pusuya düşürülmüşler ve teslim olmak üzere ellerini kaldırmalarına rağmen hunharca *katledilmişlerdi*. Nitekim cesetlerin çoğunda avuçlarda, kollarda, bileklerde kurşun yaraları vardı.

Olay şöyleydi: Yıllar boyunca sınır boylarında topraksız, yoksul köylüler için yaşamanın bir tek yolu vardı: Kaçakçı ağalarına sırthamallığı yapmak. Sınır kentlerinden Ankara'lara, Adana'lara, İstanbullara hatta emperyalist metropollere kadar uzanan bir kaçakçılar ağı kısa zamanda bü yük vurgunlar vururlar ve kuduz bir iştahla bunları bölüşürlerken doğu'daki sınır bölgelerimizin yoksul çileli halkı bir yandan ırkçı, faşist baskılar altında inim inim inletilmekte bir yandan da geçimlerini sağlamak için MECBUREN giriştikleri kaçakçılık sırasında ya bir mayın tarlasında, yada bir namlunun ucunda hayatlarını kaybetmektedirler. Şansı iyi gidip ölmeyenlerin eline ise «ölmeyecek kadar» bir ücret geçmektedir. Hayat böylesine sarp ve çetin bir mücadele ile mümkündür sınır boylarındaki yoksul yurttaşlarımız için.

İşte 11 Aralık günü Viranşehir yakınlarında jandarmaların pususuna düşen ve teslim olan yurttaşlarımız da bu durumdadırlar.

Yaygın olan ve yalanlanmayan haberlere göre teslim olan yurttaşlarımız topluca sınıra yakın bir yere götürülmüşler ve orada KURŞUNA DİZİLMİŞLERDİR. Bu katliamdan yaralı olarak kurtulan iki yurttaşımız Şahan Erkek ve Kejan Sevgili, ellerini kaldırıp yeniden teslim olmak ve canlarını kurtarmak istemişler ama ikinci bir yaylım ateş onları da cansız yere sermiştir.

Bu gerçek bir katliamdır. CHP'li milletvekilleri önergelerinde olayı 33 yurttaşımızın topluca kurşuna dizildiği Özalp Cinayeti'nin bir tekrarı olarak nitelemişlerdir. Doğrudur bu, ama eksiktir. Doğu'nun çileli halkı yıllar yılı daha nice Özalp cinayetlerine tanık olmuştur. Komando baskınlarında, ırkçı ve şoven uygulamalarda, kaçakçılığı önlüyoruz gerekçesiyle köylüler üzerinde estirilen faşist terörlerde nice canlar ölmüş, niceleri sakat kalmış, insanlık onuru ayaklar altına alınmıştır.

Mesele ne öldürülenlerin 9

(Devamı 5. sayfada)

Referandum kanun taslağı kamuoyuna açıklandı

KENDİ SENDİKAMIZI KENDİMİZ SEÇECEĞİZ

* Kanun taslağı referandum oylaması için «gizli oy - açık sayım», ayrıca kısıntısız grev, siyasal ve dayanışma grevi haklarını ve lokavtın yasaklanmasını getiriyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin başlattığı ve 18 sendika ve demokratik kuruluşun katıldığı referandum kampanyası aralıksız sürmektedir. Sendika seçme özgürlüğü için mücadele etme bilinci en büyük işletmelerden küçük atelyelere kadar kökleşerek yayılırken, Referandum Kampanyası Yürütme Komitesi de bir kanun taslağı hazırlattı. 3 Ocak 1974 Cuma günü kamuoyuna açıklanan Referandum kanun taslağı, Toplu İş Sözleşmesi ve Grev Kanunlarının, işçi sınıfının sendika seçme özgürlüğünü kısıtlayan ve demokratik haklarını kullanmasını önlemeyi amaçlayan tüm antidemokratik maddelerini değiştirmektedir.

Önümüzdeki dönemde siyasi iktidar hangi gücün eline geçerse geçsin «referandum kanunu» ergeç çıkacaktr. İşçi sınıfımızın inatçı ve devrimci mücadelesi bu noktada, burjuvazinin bütün kesimlerini geriletmiş ve referandumun kanunlaşmasını «ertelenemez ve önlenemez» hale getirmiştir.

Ancak unutulmaması gereken bir nokta var: Şimdi burjuvazi, attığı geri adımı bir ölçüde hafifletebilmek için çeşitli oyunlara baş vuracaktır. Çukurova'da, finans kapitalin en azgın temsilcilerinden Sabancıların, Hasların, Paksoy'ların, Sapmaz'ların, onbinlerce tekstil işçisini ilgilendiren sendika uyuşmazlığında çevirdikleri dolaplar halâ akıllardadır. «İrade beyanı» denen ve işverenlerin gözü önünde işçinin sözlü olarak hangi sendikaya üye olduğunu belirtmesine dayanan yutturmaca, işçi sınıfımıza «referandum» adıyla sunulmuştur. Büyük basın da bu konuda sömürücülere yardımcı olmuştur.

Önümüzdeki günlerde, referandum kanunu tasarısı adı al

(Devamı 5. sayfada)

Irmak hükümeti kime karşı sorumludur?

Bu ne biçim hükümet

İki aya yakın bir süredir «meşru» ve «anayasal» hükümet adı altında ülkeyi yönetenler kimlerdir? Nerden gelmişlerdir? Hiç bir parti örgütüne ve seçmen kitlesine karşı sorumlu olmadıklarına göre, kime karşı sorumludurlar? Meclislerden güven oyu alamamış bir hükümetin üyeleri olduklarına göre, kimin güveniyle «hükümet» olmuşlardır ve hâlen de neye güvenerek hükümet etmektedirler?

Parlamentonun bir hükümete güven oyu vermemesi demek, onun yapacağı işlerin ülke hayrına olmıyacağına inanması demektir. Bu bakımdan, «millî irade»nin tecellisi temeline dayanan burjuva demokrasisinin hükümet anlayışının ana kavramı ve kurumudur güven oyu. Burjuva demokrasilerinde hükümetler, parlamentoda temsil edilen partilerin programlarını uygularlar. Onun için iş başındadırlar. «hükümet» hangi partinin programını uyguluyor? Kendi programında söyledikleriyle ve üyelerinin kişilikleriyle parlamentonun güvenini alamadığına göre, yaptığı icraatı hangi «ülke yararı» yıstasına göre yürütmektedir? Bu «hükümet»in yaptıklarının ülkenin hayrına olup olmadığına kim karar vermektedir? Bu «hükümet»in yaptıklarının siyasi sorumluluğu yarın kime ait olacaktır? Ve bugün böylesine sorumsuzlukla bildiğini okuyan «hükümet»in yaptıklarından, «gün bugündür!», «Ne kazansak kârdır!», «Atı alan Üsküdara varır!» anlayışı içinde kimler gününü gün etmekte, kimlerin ilerki daha büyük kazançlarına bugünden tezgâh hazırlanmaktadır?

Bütün bunlar ne gibi bir dönemde yaşadığımızı gösteriyor. Aynı zamanda, işine geldiği zaman «demokrasi» uğruna mangalda kül bırakmayan tekelci burjuvazinin, işine gelmediği zaman burjuva demokrasisine dahi kaç paralık değer verdiğini ve demokrasiden ne anladığını gösteriyor.

Şahin Aydın'ın katillerini yakalamayanlar cinayete ortaktır

Faşistlerin cinayeti devrimcilerin üzerine yıkılmak isteniyor

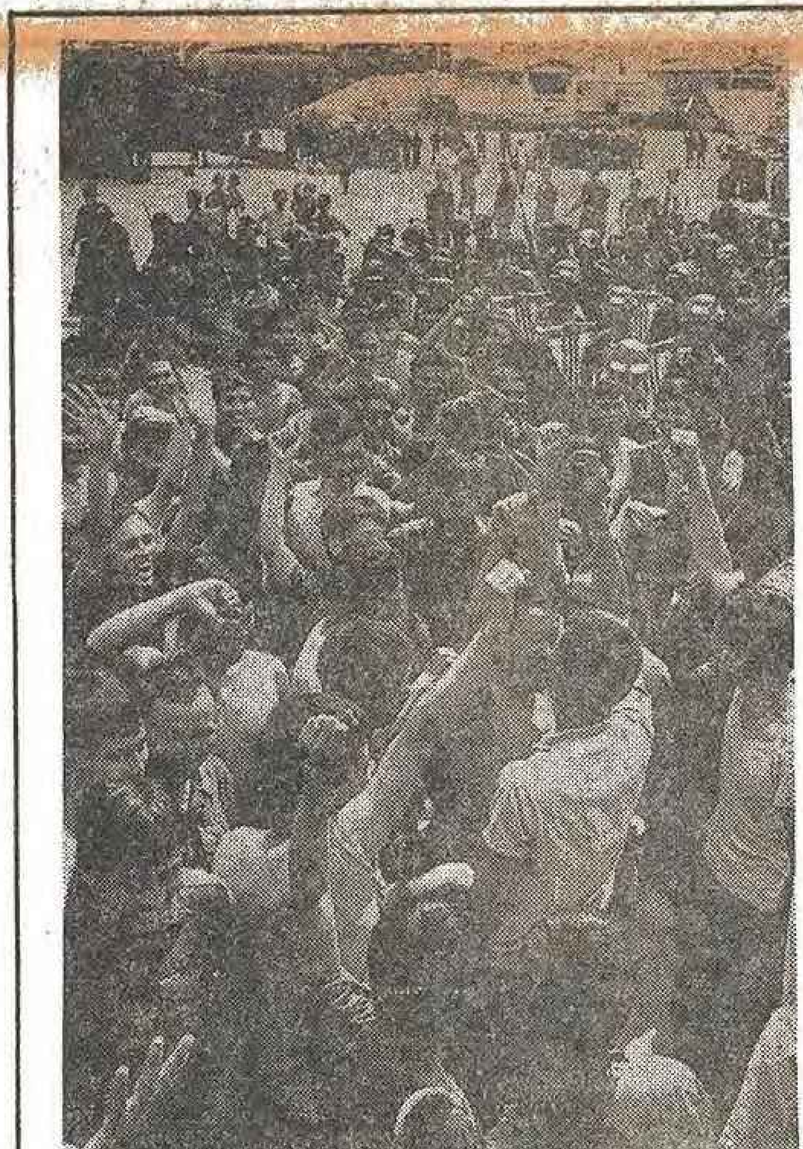
Devrimci öğrenci Şahin Aydın'ın faşist köpekler tarafından kalleşçe öldürülüşünün üstünden onca gün geçti, Onca görgü tanığına rağmen, onca delile, belgeye, gazete sütunlarına kadar yansımış açıklamalara rağmen katiller hâlâ bulunamamıştır. «Tahkikat yürütülmektedir» gibisinden açıklamaların, uyutmacaların ne anlamı vardır, ne de inandırıcılığı.

Geçmiş dönemlerde, devrimcilerin, yurtseverlerin, sosyalistlerin ağzından hiç ilgileri olmayan eylemlerin «itirafını» koparabilmek için bir yandan falakadan copa, elektrikten açlığa kadar en rezil engizisyon işkencelerini denerken, bir yandan da gazetelerde çarşaf çarşaf beyanatlar yayınlatıp, sanıkları peşinen «suçlu» ilân etme yarışına girenler, bugün anlamlı bir suskunluk içindediler. En basit polis memurundan Başbakanına kadar devlet çarkının bütün kademelerinde, ne olayı aydınlatmak için bir gayret, nede bilgi verme eğilimi vardır.

Tam tersine, Şahin Aydın'ın ölümünün ardından aşağılık bir komplonun tezgâhlanmak istendiğine dair reddedilmesi güç belirtiler vardır. Bir yandan Şahin Aydın'la birlikte saldırıya uğrayan bir başka genç, görgü tanığı iken gözaltına alınıp işkenceye uğratılmakta ve ağzından «cinayeti ben işledim» şeklinde bir «itiraf» alınmaya çalışılmaktadır. Öte yandan Babıali'nin kiralık kalemleri, gizli servislerin beslemesi yayın organları iğrenç bir yalanı, halkımız içinde yayma çabasına girişmiştir.

Tezgâhlanmak istenen komp

(Devamı 6, Sayfada)

Vietnam'da halk cephesi zafere doğru ilerliyor

Güney Vietnam'da Amerikan emperyalizmine ve gerici Van Tiyö rejimine karşı halk kurtuluş mücadelesini sürdüren Ulusal Kurtuluş Cephesi öncülüğündeki halk kuvvetleri geçen hafta yeni bir saldırıya geçtiler. Çok kısa bir zamanda Başkent Saygon civarındaki beş şehri ele geçiren devrimci kuvvetler, Tiyö'nün bozguna uğrayıp kaçan kiralık askerlerini hızla tesirsiz hale getirerek, kontrolleri altındaki bölgeyi genişletmişlerdir. Bütün bunlar Güney Vietnam halkının mücadelesinin nihai zafere çok yaklaştığını göstermektedir.

HÜSEYİN ÖREK'İN CENAZESİNİ BİNLERCE İŞÇİ VE EMEKÇİ UĞURLADI

8 Aralık 1974 günü Adana'da düzenlenen CHP mitinginden sonra, faşistler tarafından muştayla komaya sokulan işçi Hüseyin Örek öldü. Aynı gün TSİP Adana İl Merkezinde düzenlenen «FAŞİST PROTESTO TOPLANTISI»na devrimci örgütler temsilcileri ile katıldı. Ve faşizmi protesto eden konuşmalar yapıldı.

Toplantıda bir konuşma yapan TSİP Adana İl Başkanı Mehmet Yücel: «Hüseyin Arkadaşımız öldü. Ülkü Ocaklarından çıkan faşistler onu sinsi ve kalleşçe bir saldırı ile öldürdüler. Hüseyin'in katili halkların düşmanı Amerikadır; Hüseyinin katili işsizliğin ve pahalılığın yaratıcısı yerli parababalarıdır; Hüseyin'in katili, sermayenin uşağı Türkeş'tir.

Bu saldırı, Hüseyin'in şahsında işçi sınıfımıza, emekçi halkımıza ve yurtsever gençliğimize yöneliktir. Faşist saldırılar ve kompolar, halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşını durduramıyacaktır» demiştir.

Ertesi gün (23 Aralık Pazartesi) Hüseyin Örek'in cenazesi, binlerce kişi tarafından «KAHROLSUN FAŞİM», «KATİL TÜRKEŞ», «İŞÇİLER GELİYOR» «DEVRİMCİLER ÖLMEZ» sloganlarıyla, uzun bir gösteri yürüyüşünden sonra, memleketi olan KADİRLİ'ye uğurlanmış gösteri Kadirlide'de aynı şekilde devam etmiş ve cenaze toprağa verilmiştir.

Sermayenin yeni planları ve işçi sınıfı sosyalistleri

Cumhurbaşkanı ve Genel Kurmay Başkanı, yılbaşı vesilesiyle yayımladıkları mesajlarda sağlı sollu kulak çekip «hatırlatmalarda» bulunduktan sonra, CHP'ye veya CHP'li bir hükümete bir kere daha yeşil ışık yaktılar. «Milliyetçi cephe» oyalamalarının ardında, oyları bölünen sermaye partilerinin seçim hesaplarının yattığı, böyle bir «cephe»nin oluşmasının ne imkânı ne ortamı kolay kolay bulunmadığı anlaşıldıktan sonra, CHP'nin yeniden devreye gireceği biliniyordu. Gerçekten de, «yetkili ve etkili» çevrelerin yılbaşı mesajlarından hemen sonra, CHP, seçim tarihi ve hükümet sorununun halli için yeni temaslara başladı.

Bugün bir erken seçimde muhtemelen iktidara aday olan, en azından kendisini öyle gören CHP, bir süre daha lâfı edilse, hatta kuruldu kuruluyor dense bile, eninde sonunda ancak «milliyetçi cephe bozgunu» olarak nitelenebilecek bu girişimin başarısızlığının ürününü de toplayacak gibi görünüyor.

(Devamı 5. sayfada) kitle

Zafer, yiğit Şark Sanayi işçilerinin

İzmir ŞARK SANAYİİ Basma fabrikasında 1500 işçinin 20 Aralık ta başlattıkları direniş 20 Ocak 1975'de patronun işçilerin isteklerini kabul etmesiyle zaferle sona ermiştir. İşçilerin hem patrona hem de sarı Teksif sendikasına karşı yürüttükleri direnişin başladığı geçen sayımızda bildirilmişti. İşçilerin haklı mücadelei TSİP üyeleri tarafından desteklenmiş, parti üyeleri bütün İzmir'de işçi direnişini dile getiren bildiriler dağıtmış, baştan aşağı afişleme yapmışlardır.

1500 Şark Sanayii işçinin başarıyla sona eren direnişi bütün işçi sınıfı sosyalistlerine güç vermiştir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi İzmir İl Merkezinin işçi direnişiyle ilgili gerçekleri anlatan bildirisi şöyledir:

Şark Sanayii Basma Fabrikasının yiğit işçileri 20 Aralıktan beri kararlı olarak direniyor. Direniş patronu ve patron uşaklığı yapan sarı Teksif'i dize getiriyor. İşçi kardeşlerimiz bir daha gösterdiler ki birlikte örgütlü mücadele ile söke söke alınmayacak hiç bir hak yoktur.

Yıllardır sömürdüğü işçilerin alın teri ile gözü doymayan patron bu defa bayram ikramiyelerine göz dikerek vermek istemedi. Ama birleşen 1500 işçi kardeşimizin kararlı yumruğu patronların ve onların uşağı sarı Teksif sendikasını ürküttü, Satılmış Teksif yöneticileri, işçileri haklı davalarında terkettikleri gibi, patron adına bozgunculuk yaptılar. Fa.

(Devamı 5. sayfada)

Ecevit Kıbrıs'da şovenizmi körüklüyor

Ecevit Kıbrıs'a gitti. Magosa'da binlerce Kıbrıslı Türk tarafından karşılandı. Kendisi için kurulmuş tak'ların altından geçti. Nutuklar, demeçler verdi. Barıştan, özgürlükten söz etti gene. İngiliz üslerinde tutsak kalan Türklerin de bir an önce «Türk bölgesine» getirilmesi için çalışacağını söyledi.

Bunlar olayın yüzeysel bir bakışla gözlenen, büyük sermaye basının halkımıza yansıttığı kadarı ile yetinilen yanı, Oysa olayın altı biraz deşilince ortaya programını uygulamayı, finans kapitalle sürdürülen pazarlıklara bağlayan küçük burjuva reformizminin Güvenilirlik taşımayan zizagli politik çizgisi çıkıyor. Dahası, işçi sınıfı çizgisi dışındaki bütün «sol»ların, taa ikinci Enternasyonal'den beri içinde çırpındıkları sosyal şovenizm'in çirkin yüzü sırıtıyor.

Daha dört ay önce, özgürlük, demokrasi nutukları atar, omuzu güvercinli Ecevit, bu gün ne kadar gizlemeye kalkışırsa kalkışsın, Kıbrıs'a bir fatih edasıyla gitmiştir. Bırakalım, ziyaret zamanının seçilişindeki isabetsizliği, Makarios'un adaya dönüşünden kısa süre sonra, Kıbrıs'a bir fatih edasıyla gitmekte beis görmeyen Ecevit, Bağımsız Kıbrıs Devleti'nin onuruna bağışlanmaz bir darbe vurmamış mıdır?

Gerek Ecevit'in bu davranışı, gerekse tatil dolayısıyla Kıbrıs'a adeta topluca göç eden «Çankaya Sosyetesi»nin, kendileri için özel olarak açılan Kıbrıs çarşılarında, ganimet bölüşürcesine alışverişe koyulmaları artık ciddi bir siyasi eleştirinin sınırlarını aşmış

(Devamı 6, Sayfada)

Milletler ve sömürgeler sorunu üzerine

V. İ. U. LENİN

26 Temmuz 1920

Yoldaşlar, ben kısa bir girişle yetineceğim, sonra komisyonumuzun sekreteri Yoldaş Maring tezlerde yaptığımız değişikliklere dair size ayrıntılı bilgi verecek. Ondan sonra, ek tezleri hazırlamış olan Yoldaş Roy konuşacak. Komisyonumuz, hem değişmiş haliyle, ilk tez taslaklarını, hem de tezleri oy birliğiyle kabul etmiştir. Böylelikle bütün önemli konularda tam bir görüş birliğine varmış oluyoruz. Ben şimdi kısaca birkaç noktaya değineceğim.

Birincisi, bu tezlerin altında yatan ana fikir nedir? Ana fikir, ezilen milletlerle hakim milletler arasındaki ayrımdır. İkinci Enternasyonalin ve burjuva demokrasisinin tersine, biz bu ayrıma ağırlık tanıyoruz. İçinde yaşadığımız emperyalizm çağında bütün sömürge ve millet sorunlarında somut ekonomik olguları saptamak ve soyut varsayımlardan değil, somut gerçekliklerden yola çıkmak proletarya ve Komünist Enternasyonal için özellikle önemlidir.

Emperyalizmin karakteristik özelliği bütün dünyanın, şimdi gördüğümüz gibi, bir sürü ezilen milletle, muazzam zenginliğe ve güçlü silahlı kuvvetlere sahip bir avuç hakim millet arasında ikiye bölünmesidir. Dünya nüfusunun ezici çoğunluğu, bir milyarı aşkın, hatta belki, dünyanın toplam nüfusunun 1 milyar 750 milyon olarak alırsak, 1 milyar 250 milyon insan, yani dünya nüfusunun yüzde yetmiş kadarı ezilen milletlerin insanlarıdır. Bu milletler ya doğrudan doğruya sömürge bağımlılığı içindedirler, yada büyük bir emperyalist devletin saldırısına uğrayıp yenik düşerek barış andlaşmaları yoluyla o devletin hükmü altına girmişlerdir. Bu ayrım, milletlerin ezen ve ezilen milletler olarak birbirinden ayrılmaları fikri, bütün bu tezlere hakimdir; daha önce benim imzamla yayınlanmış olanlar değil yalnız, Yoldaş Roy tarafından getirilenlere de. Bu sonuncu tezler, daha çok, İngiltere'nin tahakkümü altında olan Hindistan ve diğer Asya ülkelerindeki durum göz önünde tutularak hazırlanmıştır. Bizim için büyük önemleri burdan ileri gelmektedir.

Tezlerimizdeki ikinci temel fikir şudur: Dünyanı nemperyalist savaşı izleyen bugünkü durumunda, halklarla genel olarak dünya siyasi sistemi arasındaki karşılıklı ilişkileri küçük bir emperyalist milletler gurubunun Sovyet Rusya önderliğindeki şûra hareketine ve şûra devletlerine karşı yürüttüğü mücadele belirlemektedir. Bunu akılda tutmazsak, tek bir milli sorunu yada sömürge sorununu, dünyanın en ücra bir köşesini dahi ilgilendirse, doğru koyamayız. Medeni ülkelerde olsun, geri kalmış ülkelerde olsun, Komünist partileri ancak bu temel şarttan hareket ederlerse siyasi sorunları doğru koyup doğru bir çözüme götürebilirler.

Üçüncüsü, geri kalmış ülkelerde burjuva demokratik hareket sorununun önemine özellikle parmak basmak isterim. Aramızda bazı görüş ayrılıkları doğuran bir sorundur bu. Komünist Enternasyonalin ve komünist partilerinin geri kalmış ülkelerde burjuva demokratik hareketi desteklemeleri gerektiğini söylemenin ilke olarak ve teoride doğru olup olmadığını tartıştık. Tartışmalarımız sonunda, oy birliğiyle, «burjuva demokratik» hareket yerine milli - devrimci hareketten söz etme kararına vardık. Hiç şüphe yok ki, her milli hareket ancak bir burjuva demokratik hareket olabilir; çünkü geri kalmış ülkelerde nüfusun muazzam çoğunluğu, burjuva - kapitalist ilişkileri temsil eden köylülerdir. Bu geri kalmış ülkelerde proletarya partilerinin, kurulmaları gerçekten mümkün olsa dahi, köylü hareketiyle kesin ilişkiler kurmadan ve köylü hareketini faal bir biçimde desteklemeden komünist taktikleri ve bir komünist siyaseti izleyebileceklerini sanmak hayale kapılmaktır. Bununla birlikte, şöyle itirazlar ileri sürülmüştür: burjuva demokratik hareketten söz edersek reformcu hareketle devrimci hareket arasındaki bütün ayrımı silip atmış oluruz. Oysa o ayrım son zamanlarda, geri kalmış ve sömürge ülkelerde, ayan beyan ortaya çıkmıştır; çünkü emperyalist burjuvazi reformcu hareketi ezilen milletlere de sokmak için elinden geleni yapmaktadır. Sömürücü ülkelerin burjuvazisi ile sömürge ülkelerin burjuvazisi arasında belli bir yakınlaşma olmuştur; öyle ki çok kere -belki de çoğunluk hallerde- ezilen ülkelerin burjuvazisi bir yandan milli hareketi desteklerken, öte yandan emperyalist burjuvazi ile tam bir anlaşma içerisindedir: bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı onunla güç birliği yapmaktadır. Komisyonda tartışma götürmez bir biçimde bu ispat edildi; ve yegane doğru tutumun, bu ayrımı dikkate almak ve hemen bütün hallerde «burjuva demokratik» terimi yerine «milli - devrimci» terimini kullanmak olduğu kararlaştırıldı. Bu değişikliğin anlamı şudur: biz, Komünistler olarak, sömürgelerde burjuva - kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci bir ruhla eğitip örgütlememize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz, ve destekleyeceğiz. Bu şartlar yoksa, bu gibi ülkelerde Komünistler, İkinci Enternasyonal kahramanlarının da saflarında yer aldıkları reformcu burjuvazi ile mücadele etmelidirler. Sömürge ülkelerde reformcu partile çoktan kurulmuştur, ve bazı hallerde sözcüleri kendilerine Sosyal - Demokrat ve sosyalist demektedirler. Sözünü ettiğim bu ayrım bütün tezlerde yer almaktadır; öyle ki, şimdi artık, görüşümüz eskisinden çok daha kesin bir biçimde ifade edilmiştir sanırım.

Şimdi biraz da köylü şûraları konusuna değinmek istiyorum. Rusya komünistlerinin eski çarlık sömürgelerindeki, Türkistan, vs., gibi geri kalmış ülkelerdeki pratik faaliyetleri bizi kapitalizm - öncesi koşullarda komünist taktiklerini ve siyasetini nasıl uygulamamız gerektiği sorunuyla yüzyüze getirmiştir. Kapitalizm - öncesi ilişkilerin hakim oluşu bugün de bu ülkelerin belli bağlı belirleyici özelliğidir; dolayısıyla, buralarda salt proleter bir hareket söz konusu olamaz. Bu ülkelerde hemen hemen hiç sanayi proletaryası yoktur. Yine de biz, oralarda da önderliği üzerimize aldık, ve almak zorundayız. Tecrübe bize bu ülkelerde çok çetin güçlükleri yenmemiz gerekeceğini göstermiştir. Bununla birlikte, çalışmalarımızın pratik sonuçları da göstermiştir ki, bütün bu güçlüklere rağmen, proletaryanın yok denecek kadar az olduğu yerlerde dahi yığınlarda bağımsız siyasi düşünce ve bağımsız siyasi eylem iştiyakını uyandırabilecek durumdayız. Batı Avrupa ülkelerindeki yoldaşlarımızın bu yolda, çalışmaları bizimki kadar zor olmıyacaktır; çünkü Rusya'da proletarya devlet yönetiminden başını alamamaktadır. Yarı-feodal bağımlılık altında yaşıyan köylülerin şûralarda örgütlenme fikrini benimseyip uygulamakta güçlük çekmiyecekleri kolayca anlaşılacak bir şeydir. Ayrıca, ezilen yığınların, yalnız ticaret sermayesi tarafından değil, aynı zamanda feodaller ve feodalizme dayanan bir devlet tarafından da sömürülenlerin de kendi koşullarında bu silâhı, bu örgüt tipini kullanabilecekleri açıkça ortadadır. Şûralarda örgütlenme fikri basittir ve yalnız proleter ilişkilere değil, feodal ve yarı-feodal köylü ilişkilerine de uygulanabilir. Bu alanda henüz fazla bir tecrübemiz yok. Fakat sömürge ülkelerden gelen birçok temsilcilerin katıldığı komisyondaki tartışmalar, Komünist Enternasyonalin tezlerinde şu hususun belirtilmesi gerektiğini inandırıcı bir biçimde ortaya koydu; köylü şûraları, sömürülenlerin şûraları sadece kapitalist ülkelerde değil, kapitalizm öncesi ilişkilerin hakim olduğu ülkelerde de işe yarar bir silahtır; ve komünist partileriyle komünist partileri kurmaya hazır unsurların mutlak görevleri, geri kalmış ve sömürge ülkeler de dahil olmak üzere her yerde köylü şûraları yada emekçi halk şûraları lehinde propoganda yapmak, nerde koşullar elveriyorsa orda derhal emekçi halk şûraları kurmaya çalışmaktır.

Pratik çalışmalarımızın için bu çok ilginç ve önemli bir alan açıyor önünmüzde. Şimdiye kadar bu alanda fazla bir ortak tecrübemiz olmadı, ama zamanla gittikçe daha çok veri birikecek. Hiç şüphe yok ki, ileri ülkelerin proletaryası geri kalmış ülkeleri nemekçi yığınlarına yardım edebilir ve etmelidir; yine hiç şüphe yok ki, şûra cumhuriyetlerinin başarı kazanan proletaryası bu yığınlara yardım elini uzattığı zaman, onlara destek sağlıyabilecek bir durumda olduğu zaman, geri kalmış ülkeler bugünkü gelişme düzeylerinin üstüne çıkacaklardır.

Komisyonda bu konuda yalnız benim imzamı taşıyan tezler üzerinde değil, hatta daha da çok, Yoldaş Roy'un burada savunacağı tezler üzerine hayli hararetli tartışmalar geçti. Yoldaş Roy'un tezlerinde oy birliğiyle bazı değişiklikler yapıldı.

Sorun şöyle konuldu: şimdi kurtuluşlarına doğru yol almakta olan, savaştanberi de, ilerleme yönünde belli bazı adımlar attıkları görülen geri kalmış ülkeler için kapitalist ekonomik gelişme aşamasının kaçınılmaz olduğu iddiasını doğru buluyor muyuz? Buna olumsuz cevap verdik. Eğer zaferi kazanan devrimci proletarya geri kalmış halklar arasında sistemli bir propaganda yürütürse ve şûra hükümetleri ellerindeki bütün imkânlarla onların yardımına koşarlarsa, o takdirde geri kalmış halkların kapitalist gelişme aşamasından geçmelerinin mutlaka zorunlu olduğunu sanmak yanlış olur. Sömürgelerde ve geri kalmış ülkelerde bağımsız mücadele birlikleri ve parti örgütleri kurmak, köylü şûralarının örgütlenmesi için derhal propagandaya girişip onları kapitalizm - öncesi koşullara uydurmaya çalışmak yetmez; Komünist Enternasyonal, geri kalmış ülkelerin ileri tezini de teorik gerekçesini göstererek savunmalıdır.

Bunun için gerekli yollar önceden gösterilemez. Pratik tecrübeyle varılacaktır bu yollara. Ne ki şûralar fikrinin en kıyı bucak milletlerin emekçi halklarınca dahi anlaşıldığı, şûraların kapitalizm - öncesi bir sosyal sistemin koşullarına uydurulmasının şart olduğu ve komünist partilerinin dünyanın her yanında bu önde çalışmaya derhal başlamaları gerektiği kesinlikle belli olmuştur.

Bu arada komünist partilerinin yalnız kendi ülkelerinde değil, sömürge ülkelerde de, özellikle sömürücü milletlerin sömürge halklarını boyunduruk altında tutmak için kullandıkarı askeri birlikler arasında yürüttükleri devrimci faaliyetin önemine de işaret etmek isterim.

Komisyonumuzda İngiliz Sosyalist Partisi'nden Yoldaş Quelch bu konuya değindi. Sıradan İngiliz işçisinin, esir milletlerin İngiliz hakimiyetine başkaldırmalarına yardım etmeyi vatana ihanet sayacağını söyledi.. İngiltere ve Amerika'nın gözü dönmüş, şoven - kafalı işçi aristokratlarının sosyalizm için büyük bir tehlike teskil ettikleri ve İkinci Enternasyonalin baş desteği oldukları doğrudur. Burada, bu burjuva Enternasyonale bağlı önderler ve işçilerin en büyük ihanetiyle karşı karşıyayız. Sömürge sorunu İkinci Enternasyonalde de tartışılmıştır. Basel Manifestosu bu konuda da çok açıktır. İkinci Enternasyonal partileri devrimci eyleme girişeceklerine söz vermişlerdir; ama onların gerçekten devrimci bir yolda çalıştıkları, yada hakim milletlere başkaldıran sömürülen ve bağımlı ülkelere yardım ettikleri hiç görülmemiştir. Bana kalırsa bu, aynı zamanda, İkinci Enternasyonalden çekilen ve şimdi Üçüncü Enternasyonale katılmak isteyen partilerin de çoğu için doğrudur. Herkesin işitmesi için bunu açıkça ilan etmeliyiz. Kimsenin itiraz edemiyeceği bir gerçektir. İnkâra kalkanların çıkın çıkmıyacağını göreceğiz.

Bütün bunlar, aldığımız kararlara esas olan düşüncelerdir. Kararlarımız, şüphesiz, çok uzun; lâkin, eminim bizim için yararlı olacaklar, millet ve sömürge sorunarına bağlı gerçekten devrimci çalışmaların gelişmesini ve örgütlenmesini ileri götüreceklerdir. Başlıca görevimiz de zaten budur.

Milletler ve Sömürgeler Sorunu Komisyonu'nun, Komünist Enternasyonali İkinci Kongresi'ne sunulan raporu.

Toplu Eserler, Cilt: 31, s: 340-45

Antifaşist güçbirliği ve cephe sorunu

Kapitalizmin tekelcileştiği ve emperyalistleştiği çağımızda, tekelci sermayenin en gerici, en kanlı diktası demek olan faşizm, emperyalist sistem içindeki ülkelerin emekçi sınıflarının başında bir kılıç gibi asılı duruyor.

Kim ki tekel der, kim ki emperyalizm der, o baskı ve tahakkümden söz eder. Ve günümüzde, artık burjuvazinin ilerici olmaktan çoktan çıkıp tekelcileştiği ve gericileştiği, burjuvazinin içinden de en kodaman bir finans kapital zümresinin, bir oligarşinin zümre tahakkümünü sürdürdüğü ve bizzat burjuva demokrasisi özünde bir burjuva diktasıdır ve faşizmin tohumlarını içinde barındırır.

Emperyalistleşen kapitalizm, günümüzde, bir yanda uluslararası sosyalist hareketin gücü ve varlığı, öte yandan dünya emekçi halklarının emperyalizme karşı sürdürdükleri halk kurtuluş mücadelelerinin zaferi, emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının ve emekçi sınıflarının yoğunlaşan ve güçlenen mücadelesi ve nihayet, emperyalist kampın kendi iç çelişkileri çekişmeleri yüzünden günden güne yıkıntıya, ölüme doğru yaklaşmakta; buhranlar buhranları izlerken, ekonomik çalkantılar sosyal hareketlenmelere yol açmakta ve emperyalizmin dar boğazları gitgide daralmaktadır. Bu durumda, can çekişen emperyalizm, bir yandan geri adımlar atarken, işçi ve emekçi sınıflara yeni haklar tanımak zorunda kalırken ve meselâ «sosyal demokrat» alternatiflerle ömrünü uzatmaya çalışırken, bir yandan da, hele emperyalizme bağımlı ülkelerde faşizm denemelerine girişmekte, faşizm kalkanını kullanmaktadır.

Emperyalizmin, bağımlı ülkelerdeki yerli ortaklarıyla birlikte, özellikle sömürülen ülkelerde, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini engellemek üzere tezgâhladığı açık faşist diktalar, türlü biçimlere bürünebilen faşist rejimler dışında, bugün, emperyalist anavatanlarda da, emekçi sınıfların yüzlerce yıllık kararlı ve çetin mücadelesinin sonucu olarak gelişmiş burjuva demokrasilerinde de, faşizan baskılar, şu veya bu şekilde gündemdedir.

Tekellerin egemen olduğu bir çağda, tekellerin «finans kapital tahakkümü» olarak yansıyan baskısı, bağımlı ve sömürülen az gelişmiş ülkelerde olduğu kadar emperyalist ülkelerin emekçi sınıfları üzerinde de kendini en şiddetli biçimde hissettirmektedir.

İşte bu yüzden, sermayenin en gerici en kanlı diktası demek olan faşizm veya açık bir faşist diktaya varmayan çeşitli faşizan eğilimler, gelişmeler, emperyalist kampın tüm emekçi sınıflarını, dar bir oligarşi dışında bütün toplum kesimlerini şiddetle tehdit etmektedir. Ve yine bu yüzden, anti faşist, anti monopolist demokrasi cepheleri, gelişmiş kapitalist ülkelerde de gündemdedir.

Bugün anti monopolist mücadele, gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi sınıfı hareketlerinin, partilerinin programlarının başlıca maddesidir ve anti monopolist mücadelenin, tekellerin baskı ve tahakkümünü sırtında hisseden tüm güçlerin ve örgütlerin ortaklığında yürütülmesinin gerçekleştirilmesine çalışılmakta, bu çabalar, güçbirlikleri, cepheler halinde yansımaktadır.

Günümüzde, açık faşizm tehlikesinin çok daha fazla olduğu, emperyalizme bağımlı az gelişmiş ülkelerde, anti emperyalist, anti monopolist, anti faşist mücadele birlikteliği ve bu mücadelenin tüm bağımsızlıkçı ve demokratik güçlerin ortak cephesiyle verilmesi zorunluluğu tartışılmaz bir gerçektir.

İşte bu yüzden, güçbirliği ve cephe sorunu sosyalist hareketin gündeminden hiçbir zaman çıkmayan, anti faşist mücadelenin onsuz olmaz temel şartıdır. Yine anti-faşist mücadele, sosyalist mücadele, sosyaşizmden zarar gören, faşizme list güç ve örgütlerin dışında, tüm demokratik güçlerin, faşizme karşı olan tüm güçlerin de ortak ve acil sorunudur.

Cephe tartışmaları ve cephe sorunu

Gündemimizdeki bu acil ve temel sorun, yerli egemen sınıfların ve yabancı ortaklarının faşizm özlemlerini artırdıkları ve yeni faşizm formülleri peşinde oldukları son dönemlerde daha bir yaygınlık kazandı ve demokratik güçlerin önüne, erteleyemeyecekleri, görmezlikten gelemeyecekleri bir mesele olarak çıktı. 12 Mart ve sonrası, önümüzde, yaşadığımız bütün deneyleriyle acı bir ders olarak dururken, yeni 12 Mart planları karşısında uyanık olmak kaçınılmaz bir zorunluluktur. Halk ve demokrasi düşmanı faşizm özlemcisi mihraklarını, MHP komandolarını vurucu güç olarak kullanmaya başlamaları, Türkiye'nin dört bir yanında faşist saldırganların sırtlarını bu mihraklara dayanarak saldırılarını azgınlaştırmaları ve cinayetlere kadar vardırmaları, demokratik güçleri bir kere daha uyardı. Öte yandan, hızlı bir uyanış, bilinçlenme, demokratik ve siyasal mücadele süreci içinde olan işçi sınıfımız ve emekçi sınıflarımızın gelişen hareketliliği karşısında, emperyalizm ve herboydan yerli ortakları, «birleşme» sloganını, «milliyetçi cephe» sloganını ortaya attılar. Cephe sözü birden bir yaygınlık kazandı ve bu halk ve demokrasi düşmanı faşizm cephesi karşısında başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkımızın bütün demokratik güçlerinin birlikte ortak cepheleri, ortak mücadeleleri gereği bir kere daha ortaya çıktı.

Egemen sömürücü güçler, cephe adı altında bir seçim ve koltuk kapma ortaklığı oluşturmaya çalışırlarken, kabaran faşizm heveslerine karşı anti faşist güçbirliği, anti faşist cephe sloganları daha yaygın bir şekilde atılmaya başlandı.

Köklü ve güçlü bir anti faşist cephe, bir «demokrasi cephesi» geleneğine sahip olmayan Türkiye'de, güçbirliği ve cephe tartışmalarının ve giderek güçbirliğinin oluşturulmasının pek çok engelle, ancak sosyal pratik içinde çözümlenebilecek pek çok sorunla karşılaşması, sosyalist hareketin dağınıklık ve hastalıklarının bu konuya da yansıması doğaldı, kaçınılmazdı. Bugün görevimiz, bu dağınıklığı, bu hastalıkları adım adım yenerek, aynı süreç içinde anti faşist güçbirliğini, demokrasi cephesini, halk cephesini oluşturmaktır. Bu güç görevin üstesinden gelmektir. Ve daha ilk adımı atarken, konuyla ilgili temel kavramlarda ve tavırlarda, bir daha onarılamayacak ve bizi tarih önünde sorumlu kılacak yanılgılara düşmekten kaçınmaktır.

Cephe ve güçbirliği

Anti-faşist cephe, faşizme ve onun destekçisi tüm güçlere karşı, somutlayacak olursak, emperyalizme, ortağı tekelci sermayeye ve onun prekapitalist ortaklarına karşı, faşist güçlerin baskı ve tahakkümü altında ezilen tüm sınıfların ve güçlerin ortaklığıdır. Anti faşist cephelere, faşizmin tahakkümü ve sömürüsü altındaki sınıflar, yani faşist rejim altında ezilen, faşizan uygulamalardan zarar gören tüm sınıf ve tabakalar, kendi örgütleriyle katılırlar.

En baştan, mümkün bir yanılgıyı engellemek üzere, cepheden, anti faşist cepheden, halk cephelerinden söz edildiği yerde, bu cephelerde sınıfların ve tabakaların kendi örgütleriyle temsil edildiklerini söylemek gerekir. Birkaç demokratik örgütün birleşmesiyle, ortak mücadelesiyle anti faşist cephe kurulmuş olmaz. Somutlamak ve örneklemek istersek, aynı küçük burjuva tabana dayanan iki öğrenci örgütü, yine küçük burjuva tabanlı üç meslek odasıyla birleşse, yanına birkaç da sosyalist yayın organını alsa, ortaya bir *güçbirliği* çıkar ama bir cephe çıkmış olmaz. Eğer anti faşist cepheden söz ediliyorsa, orada faşizme karşı olan sınıf ve tabakaların, ortak tehlike karşısında ORTAK BİR PROGRAM etrafında biraraya gelmiş siyasal ve diğer demokratik örgütleri vardır. O siyasal partiler, o demokratik örgütler, o meslek teşekkülleri çeşitli konularda farklı amaçlara ve farklı programlara sahip olabilirler. Ama faşizm tehlikesi karşısında ortak bir anti faşist program etrafında bir araya gelirler.

Kısaca CEPHE'den söz edilebilmesi için, faşizmin ezdiği sınıf ve tabakaların bağımsız örgütlerinin ortak bir program etrafında ortak düşmana karşı bir araya gelmeleri gerekir.

Bu anlamda anti faşist cepheler, Halk cephesi adı verilen cepheler, sosyal pratiğin bize gösterdiği gibi, daha çok faşizmin ve emperyalizmin somut işgali altındaki ülkelerde, sıcak mücadele içinde kurulmuş ve güçlenmiştir. Doğu Avrupada İkinci Dünya Savaşında Nazi işgali ve nazilerle işbirliği halindeki yerli egemen sınıflara karşı kurulan halk cepheleri bunların en somut örnekleridir. Öte yandan Almanya, İtalya, İspanya'da, faşizme karşı ortak cephelerin, anti faşist cephelerin en klasik örnekleri görülmüştür Asya'da emperyalist faşist saldırılara, baskı ve tahakküme karşı yine halk cepheleri ile mücadele verilmiştir, verilmektedir. Şüphesiz ki her ülkenin kendi somut şartları, sınıfların karşılıklı durumu ve konumu, halk cephelerinin, anti faşist cephelerin hem sınıf bileşimini hem de programlarını farklı şekillerde belirler. Meselâ emperyalizmin silahlı işgali, yada Doğu Avrupa'da İkinci Dünya Savaşı sırasında olduğu gibi, Nazi ordularının işgali söz konusu olduğunda, yine o ülkelerin yapısına, sınıflar mevzilenmesine bağlı olarak cephe genişleyebilir Bulgaristan örneğinde olduğu gibi milli cephe, «vatan cephesi» niteliği kazanabilir. Başka şartlarda daha dar bir cephe söz konusu olabilir. Tekelci sermaye dışında kalan burjuva kesimlerinin, tekellerle, emperyalizmle olan ilişkileri, anti monopolist niteliğe ne ölçüde sahip oldukları bu konuda büyük ölçüde belirleyici olur. Yine çeşitli ülkeler de küçük burjuva tabakalarının yapısı, örgütlenme seviyesi, işçi sınıfının siyasal örgütlenmesinin nitel-nicel durumu cephenin biçimlenmesini programını etkiler.

Cephe, faşizmden zarar, gören sınıf çıkarları faşizmle çatışan tüm anti-faşist sınıf ve tabakaların kendi bağımsız örgütleriyle ve ortak bir program etrafında birleştikleri bir mücadele birliği olarak tanımlanınca, cephe'nin kurulmasının bir süreç işi, bir mücadele işi olduğu da ortaya çıkar. Cephe, ha deyince kuruluveren ve üç beş imzayla gerçekleşebilen bir bütünlük değildir. Sadece cephenin gereğinin kavranması ve objektif şartların hazır olması, cephenin sağlam ve sürekli bir şekilde oluşmasına yetmez.

Anti faşist, demokratik güç birlikleri ise daha farklıdır. Güçbirliğinin de kendine göre ortak ilkeleri, programı olacaktır şüphesiz. Ama bölük pörçük verilen mücadeleyi güçlendirmek üzere, çeşitli demokratik kuruluşlar, örgütler, hatta kişiler güçlerini birleştirebilir, mücadelelerini ortak yürütebilirler. Güçbirliklerinin anti faşist mücadelede eylem ve güçleri şüphesiz ki sınırlıdır ve bir cephe ile karşılaştırıldığında yetersizdir. Ancak güçbirlikleri, cephenin kuruluş sürecinde ileri ve önemli adımlardır. En azından sübjektif engellerin yenilmesine, bölük pörçüklüğün aşılmasına yönelmiş adımlardır

Cephe ve güçbirliğinin birbirine karıştırılması kavram kargaşası yaratacağı gibi, geçmişte örneklerini gördüğümüz sözde var olan, ama faşizm geldiğinde ortadan yok oluveren kof birleşmeler doğurur. Yine, öncülük meselesinin de yanlış anlaşılmasına sebep olur.

Öncülük nedir? Cephede öncülük kime aittir?

Faşizme karşı mücadele, faşizmin sömürü, zulüm ve baskısı altındaki tüm toplum kesimlerinin, bütün halkın mücadelesidir. Anti faşist cephe, halk cephesi, bütün emekçi halkın, bütün demokratik güçlerin, çıkarları faşizmle çatışan bütün sınıf ve tabakaların somut şartlara göre biçimlenen cephesidir.

Faşizme karşı mücadele, Türkiye somutunda, aynı zamanda emperyalizme, emperyalizmin ortağı yerli tekelcilere (finans kapitale), tekelcilerin ortaklarına karşı mücadeledir. Bunun dışında soyut bir faşizm ve soyut bir anti faşist mücadele düşünülemez. O zaman da, cephede öncülük hayati önem kazanır. «Cephe kurulur, bilek gücüyle öncü olan olur» diyemeyiz. İşi sınıflar planında düşündüğümüzde, cephe de sınıfların ve tabakaların ortaklığı anlamına geldiğinde, cephenin anti faşist kaderi ve niteliği o cephenin öncüsü olan sınıfa göre belirlenir. Çağımızda sonuna dek devrimci tek sınıfın işçi sınıfı olduğu artık kimsenin tartışmadığı bir gerçektir. Anti monopolist (anti tekel) mücadelede, anti emperyalist mücadelede, anti faşist mücadelede işçi sınıfının öncülüğünün var olmadığı yada korunmadığı durumlarda, mücadelenin başarısızlığa uğradığı, başka sınıf ve tabakaların peşine takılarak, faşizmi veya faşizm tehlikesini asla yok edemediği de yine öylesine açık bilinen bir gerçektir.

Bu yüzden cephede öncülük meselesi tartışma konusu değildir. Cephede öncülük *işçi sınıfınındır,* işçi sınıfının olmalıdır. İşçi sınıfının olması için mücadele verilmelidir. Anti-faşist cepheler aynı zamanda bu mücadele ile güçlenmişlerdir.

Ancak, burada asla yanılgıya düşmememiz gereken nokta, işçi sınıfının tartışmasız öncülüğünün tarihi ve bilimsel anlamıdır. Yoksa, her hangi bir siyasal parti, hatta bir işçi sınıfı partisi «ben öncüyüm» diyerek öncü olamaz. Öncülük bir iddia meselesi değil, öncü olan işçi sınıfını temsil edebilme, onun siyasal örgütü olabilme meselesidir.

İşçi sınıfının tarihi ve bilimsel öncülüğü tartışmasız bir gerçektir. Eğer işçi sınıfının siyasal örgütü, işçi sınıfı içine kök salmış, kitlelerle bağlarını sağlamlaştırmış, işçi sınıfının gerçek siyasal örgütü haline gelmişse, işçi sınıfının öncülüğünü gerçekleştirecek, örgüt olarak da öncülüğü alacaktır. Ancak oturduğu yerden, «biz öncüyüz» demekle nasıl öncü olunmazsa, işçi sınıfı öncülüğü dışında başka bir öncülük sanki mümkünmüş gibi, pazarlık konusu da yapılamaz. «Ben öncüyüm, beni tanımayan kahrolsun, benim çağırmadığım cephe veya güçbirliği olmaz olsun» mantığıyla fazla yol alınmaz.

Ama işin bir de öteki yanı vardır. Bu da, görünüşteki biçimleri ve giyindiği kılıflar ne olursa olsun, işçi sınıfı öncülüğünü tanımamak, öncülüğü işçi sınıfı dışında sınıf, tabaka ve zümrelere vermek üzere bin dereden su getirmek, işçi sınıfının siyasal örgütünü yok saymak tavrıdır. İşçi sınıfı dışında, küçük burjuva tabanlı demokratik kuruluşların sosyalizm konusunda olduğu gibi anti faşist cephe konusunda da kendilerine de, kendilerinden menkul bir hakemlik vehmetmeleri tavrıdır. Ve, en azından demokratik mücadelede, anti faşist mücadelede hedefleri bir olan örgütleri, kuruluşları, hakemlik vehimleriyle güçbirliği dışında bırakmaya çalışmak tecrit etmeye çabalamak ve küçük burjuva tabanlı meslek kuruluşlarını, demokratik örgütleri, giderek ekonomik mücadele örgütlerini, sendikaları, öncü ve hakem rolüne geçirmek tavrıdır.

Öncülük vehimleri kadar, hakemlik vehimlerinin de, -bırakalım cepheyi- güçbirliğinin oluşmasına bile ne derece olumsuz etkileri olduğunu kendi sosyal pratiğimiz göstermiştir, göstermektedir.

İşi somuta indirgeyelim

Bugün Türkiye'de, demokratik kuruluşlar ortamında ve sosyalist kadrolar arasında en fazla ve en yoğun olarak tartışılan konulardan biri, şüphesiz ki demokratik cephe veya anti faşist güçbirliği sorunudur. Ama, hareketimizin genel dağınıklığı ve hastalıkları, bütün kanatların, grupların, çizgilerin «güçbirliği veya cephe acil görevimizdir» sloganını atmalarına rağmen, henüz bu acil görevin yerine getirilmesinde ciddi adımlar atılmasını engellemektedir.

Sosyalist kadroların henüz yeteri kadar toparlanamamış olması, «tek bir merkezden tek bir güçlü ses»in henüz tam anlamıyla gerçekleşmemiş olması ve grupçuluk eğilimlerinin yenilememiş olması bunda başlıca etkendir. Bu durum, örgütsüzlük anarşimiz ve dağınıklık alışkanlığımızın öteden beri etkilediği demokratik örgütleri, öğrenci gençliğin yığın örgütlerini, meslek kuruluşlarını, sendikaları büyük çoğunluğuyla eski bir yanılgıyı

(Devamı 5. Sayfada)

ZİKRULLAH KIRMIZI

Sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketi

Günümüzde anti emperyalist mücadelenin önemli bir unsuru olan *ulusal kurtuluş hareketi,* Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halklarının, emperyalizmin ve sömürgeciliğin sömürüsüne, ve politik baskı ve tahakküme karşı siyasi bağımsızlık, emperyalizme olan ekonomik bağımlılığın kaldırılması ve emekçi sınıf ve tabakaların temel sosyal çıkarlarının korunması için verdikleri bütün anti-emperyalist ve demokratik mücadelelerin bir bütünüdür.

Ulusal kurtuluş hareketi günümüzde dünya çapındaki anti emperyalist savaşın önemli bir parçasıdır. Sosyalist dünya sisteminin varlığı ve gücü, İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalist sömürge sisteminin ulusal kurtuluş mücadeleleri tarafından parçalanmasına büyük bir destek olmuş ve böylece dünya politikasında büyük değişiklikler meydana gelmiştir.

Savaş sonrasında Asya'daki büyük sömürge imparatorluklarının yıkılmasından, ve Çin, Vietnam ve Kore'deki kurtuluş mücadelelerinin başarıya ulaşmasından sonra, emperyalistler hiç olmazsa Afrika'yı elde tutmayı denediler. Afrika'daki sömürgeler üzerindeki sömürü ve baskı daha da artırıldı. Ama bütün bunlar bir fayda vermedi ve Afrika'daki ülkelerin büyük bir kısmının siyasi bağımsızlıklarını kazanmaları, 15 yıl bile sürmedi. Bu başarı birçok Avrupa ve Asya ülkesinde sosyalizmin iktidara gelmesiyle yakından ilgiliydi.

Sosyalizmin bir dünya sistemi haline gelmiş ve dünyanın üçte birinde güçlü temellere kavuşmuş olması, genel olarak uluslararası planda ve özel olarak ulusal kurtuluş mücadeleleri alanında yeni, nitel sınıf mücadelesi olanakları doğuruyordu; bugün de doğurmaya devam ediyor.

Sosyalist ülkelerin varlığı ve gücü, bugün, emperyalizmi ana kuvvetlerini Avrupa'ya bağlamak zorunda bırakıyor, Bu durum ulusal kurtuluş mücadeleleri için büyük olanaklar ortaya çıkarıyor, emperyalizmin güçlerini hareket kabiliyetini dünyanın diğer kesimlerinde büyük ölçüde kısıtlıyor.

Öteyandan sosyalist ülkelerle azgelişmiş ülkeler arasındaki ekonomik ve ticari ilişkilerin gelişmiş ve sosyalist ülkelerin bu ülkelere ağır sanayi ve üretim malları sevketmeye başlamış olması, emperyalist ülkelerin ekonomik tekelini kırmış ve bu ülkelerin emperyalizme olan bağımlılıklarını nispeten azaltmış bulunuyor.

Bugün emperyalizme karşı dünya çapında verilen mücadelede, sosyalist sistemle ulusal kurtuluş hareketi arasındaki dayanışma daha da güçlenmekte ve mücadele heryerde birarada sürdürülmektedir.

Devrimci proletarya ve ezilen halklar arasındaki ortak çıkarların ve bunların arasındaki diyalektik bağın üzerinde, marksizmin ustaları her zaman önemle durmuşlardır. Engels, «Başka milletleri ezmeye devam eden bir millet özgür olamaz.» diyordu. Marx, ezilen halkların kurtuluşunun ve kalkınmasının devrimci işçi sınıfı hareketinin mücadelesi ve zaferiyle yakından ilgili olduğunu defalarca tekrarlamıştı.

Lenin, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında, Marx ve Engels'in bu bilimsel öngörüşlerini daha da geliştirdi ve özellikle ulusal kurtuluş mücadelelerinin dünya devrimci hareketindeki yerini, bilimsel olarak ortaya koydu. Lenin, 1921'de, 111. Enternasyonal'ın 111. Kongresinde, ulusal kurtuluş mücadelelerini, işçi sınıfı hareketinin bir müttefiği olarak tanımlıyordu.

İşçi sınıfının mücadelesi ile ezilen halkların mücadelesi arasındaki bağı ve bu bütünlük içindeki sosyalizmin öncülüğünü, 1920 de yaptığı bir konuşmada Lenin şöyle dile getiriyordu: «Bugün artık yalnız bütün ülkelerin proleterlerinin değil, ezilen halkların da temsilcileri durumundayız, Geçenlerde Komünist Enternasyonal'in Narodi Vostoka başlıklı bir dergisi yayınlandı. Orada Komünist Enternasyonal'in Doğu halkları için ortaya attığı şu şiar yer alıyor: «Bütün ülkelerin işçileri ve bütün ezilen halklar, birleşin» Bir yoldaş, bunun üzerine, «Merkez Komitesi şiarın değiştirilmesi için ne zaman emir verdi?» diye sordu. Doğrusu Merkez Komitesinin böyle bir emir verdiğini ben hiç hatırlıyamıyorum, Muhakkak ki Kumünist Manifestosu açısından bu değişiklikler yanlıştır, ama Komünist Manifestosu çok değişik koşularda yazılmıştır. Oy...

(Devamı 6, Sayfada)

Yirminci yüzyılın son çeyreğine girerken, bütün dünyada devrim güçleri her zamankinden daha ilerde. Her geçen gün çürümekte ve çökmekte olan emperyalizmin gerici güçleri karşısında dünyamızın üç temel ilerici gücü; sosyalist dünya sistemi, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi hayatın gelişen ve güçlenen yanını teşkil ediyorlar.

Emperyalizm ve faşizm hergün adım adım gerilerken devrim güçleri daha sağlamlaşıyor ve gelişiyorlar. 1975 yılına girerken, genel bunalımının üçüncü dönemini yaşamakta olan kapitalizm, artık hiçbir derdine çare bulamaz hale gelmiştir ve elindekilerini koruma savaşı vermektedir. Ama devrim güçleri emperyalizmi her geçen gün adım adım geri çekilmeye zorlamakta, onun nihai çöküşünü hazırlamaktadırlar.

Sosyalist sistemle kapitalist sistem arasındaki mücadelede sosyalizm artık tayin edici güç haline gelmiş ve emperyalist kuşatma, yerini sosyalist kuşatmaya terketmek zorunda kalmıştır. Sosyalizmin güçleri dünya politikasında tayin edici unsur olma durumundadırlar.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri de buna bağlı olarak güçlenmekte, emperyalizmi ve kapitalizmi geriletmektedir.

Birçok ülkede iktidara aday olma durumunda olan işçi sınıfı partileri çeşitli zorluk ve baskılar altında mücadelelerini sürdürmekte, her parti kendi ülkesinin somut şartlarına göre, enternasyonal dayanışmayı ihmal etmeden, sosyalizmin bilimini hayata uygulama mücadelesi vermektedir. Dünyanın dört bir yanında, emperyalist ülkelerden, azgelişmiş ve bağımlı ülkelere kadar heryerde işçi sınıfı partileri, ülke halkını işçi sınıfının öncülüğünde iktidar yolunda örgütleme ve seferber etme mücadelesi vermektedir.

Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde bütün anti emperyalist güçlerin, başını ABD'nin çektiği dünya emperyalizmine karşı sürdürdükleri ulusal kurtuluş mücadeleleri, kazanılmış sayısız zengin deneyleri gözönünde tutarak, başarıyla sürdürülmektedir.

Dünyamızdaki üç temel ilerici güç: sosyalist sistem, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi, bugün, 1975'e girerken dür olduğundan daha güçlüler.

Emperyalizme karşı insanlığın kurtuluş mücadelesi zafer yolunda başarıyla ilerliyor.

Bütün ülkelerin işçileri ve bütün ezilen halklar birleşin

FİLİSTIN HALKI BUGUN ZAFERE DAHA YAKIN

Emperyalizmin çirkin oyunları sonucunda yerlerinden yurtlarından olan Filistin halkı 1974 yılı içinde haklı mücadelelerini zafere ulaştıracak yolda büyük bir adım daha atmışlardır. Yıllar boyu kanlı fakat azimli bir ulusal kurtuluş mücadelesi veren Filistinliler, sürgün gibi türlü güçlükler içinde yaşadıkları toprakların hükümetleri tarafından resmen tanınmışlardır. Emperyalizmin Orta-Doğu'daki bekçi köpeği İsrail, 1973, teki kanlı savaştan sonra kendini tam anlamıyla toparlayamamış, büyük iktisadi sıkıntılar içine girmiştir. Öte yandan her zaman Filistin halkının yanında olan Orta Doğu'nun ilerici hükümetleri ile, kendi halklarının baskısı ile Filistin davasını desteklemekten başka çareleri kalmayan petrol zengini Arap şeyhleri Rabat zirve toplantısında Filistin Kurtuluş Örgütünün Filistin halkının tek temsilcisi olduğuna karar vermişlerdir. Böylece Filistin Kurtuluş Örgütünün sürgünde bir hükümet kurma yolları açılmış, özellikle Amerikan emperyalizmi Orta Doğu'daki planlarının büyük bir kısmının boşa gidiverdiğini görmüştür.

Emperyalist ülkelerin Arap dünyasının, üçüncü dünya ülkelerinin ve Sosyalist ülkelerin devamlı baskısı altında boyun eğmeleri ile Filistin Kurtuluş Örgütü, İsrail hariç hemen hemen tüm dünya ülkeleri tarafından Filistin Halkının temsilcisi olarak tanınmış ve Birleşmiş Milletlerde gözlemci bulundurma hakkını elde etmiştir. Yaser Arafat Birleşmiş Milletlerde yılın konuşmasını yapmış ve onun ağzından tüm Filistin devrimcileri haklı davalarını dünyaya duyurma fırsatını elde etmişlerdir.

Arafat Birleşmiş Milletlerin büyük bir çoğunluğu tarafından dakikalarca ayakta alkışlanmış, böylece Filistin halkı, haklı mücadelesini bütün dünyaya kabul ettirmiş ve başarısını perçinleştirme yolunda önemli bir adım atmıştır.

Bugün Orta Doğu zafere giden daha da büyük adımlara gebedir,

Angola, Mozambik ve Gine Bissau bağımsızlıklarını kazandılar

Her yerde olduğu gibi Afrika halkları da geçtiğimiz yıl demokrasi ve bağımsızlık mücadelelerinde büyük başarılar elde etmişlerdir. Bunun en büyük örneğini de eski Portekiz sömürgeleri olan Mozambik, Angola ve Gine Bissau vermiştir. Angola-Mozambik ve Gine-Bissau halklarının yıllar süren mücadelesi, Portekiz sömürgeciliğinin ve faşizminin çökmesini hızlandırmıştır. Portekiz'de neredeyse elli yıl süren faşizmin alaşağı edilmesi Afrika'daki Portekiz sömürgelerinin yıllardır verdikleri büyük mücadelede bir dönüm noktası olmuş ve Portekiz'de ağılıklarını koyan Komünist ve Sosyalist partileri sömürgelerin bağımsızlık haklarını elde etmelerine yardımcı olmuşlardır.

Böylece şimdi, Gine Bissau ve Cape Verde'de iktidar asıl sahiplerine teslim edilmiştir, Mozambik'de çoğunluğunu Mozambik kurtuluş örgütünün oluşturduğu bir hükümet başa geçmiştir. Bölgede iktidarın Mozambiklilere geçmesini hazmedemeyen ve yıllardır ellerinde tuttukları sömürü imkânlarını kaybettiklerini anlayan gerici beyazlar isyana teşebbüs etmişlerse de gerici ayaklanmaları halk tarafından çabucak bastırılmıştır. Angola'nın geleceğini tayin edecek olan görüşmeler de önümüzdeki günlerde başlayacaktır. Mozambik, Gine-Bissau ve Angola'yı muhakkak ki zor günler beklemektedir, ancak yıllar süren sömürge boyunduruğundan kurtulmayı başaran halk bu günleri de atlatmayı bilecektir.

Vietnam'da ulusal kurtuluş güçleri ilerliyor

Güney Doğu Asya da halkların nihai kurtuluşu gün geçtikçe yaklaşmaktadır. Vietnam, Laos ve Kamboçya'da devrimciler hem askeri hem de siyasi alanda büyük ilerlemeler kaydetmişlerdir. Vietnam barışının imzalanmasından sonra Amerikan emperyalizmi askerlerini çekmiş, fakat gerici Van Tiyö hükümetine bol bol malzeme yardımı yapmaya devam etmişti. Amerika el altından güney Vietnam'daki gericileri desteklemekte ve gericiler Cenevre anlaşmasını sürekli ihlal etmektedirler. Bunun üzerine Vietnam Ulusal Kurtuluş kuvvetleri de yeniden saldırıya geçmek zorunda kalmışlardır. Ancak Güney Vietnam devrimci Ulusal Kurtuluş kuvvetlerinin Güney Vietnam'ın büyük bir kesimi üzerinde kesin egemenlik kurmuş oldukları açıktır. Güney Vietnam ordusu ve hükümeti kokuşmuşluğun ve yozluğun batağına boğazlarına kadar batmışlardır. Güney Vietnam'daki bu moral çöküntüsünü Amerikan yardımları da giderememektedir, Ulusal Kurtuluş kuvvetleri kuzeyde Danang ve Hue, orta bölgelerde Kontum ve Mekong deltası üzerine yoğun mücadelelerini sürdürmekte ve her gün biraz daha ilerlemektedirler. Saygon'un 20 kilometre kuzey doğusundaki Bien Hoa hava üssü Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş kuvvetleri tarafından devamlı olarak bombalanmaktadır. Tam bir emperyalist uşağı olan Van Tiyö bile durumun «çok ciddi» olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır. Kurtuluş kuvvetlerinin tüm Güney Vietnamdaki büyük harekâtı ile önemli şehirler teker teker ele geçirilmekte, Van Tiyö'nün birlikleri kuyrukları ı kıstırıp savaş alanından kaçmaktan başka çare bulamamaktadırlar. Güney'de hemen her gün bir şehir ele geçirilmekte, Van Tiyö'nün son barınaklarının da düşmesi yakınlaşmaktadır,

Laos halkı uzun yıllar süren devrimci mücadelelerinin sonunda demokrasi yolunda büyük bir ilerleme kaydetmiş bulunmaktadır. Pathet Lao ulusal kurtuluş örgütünün yılmaz mücadelesi ile kanlı savaşlar sona ermiştir. Liberal eğilimli olan Laos lideri Souvanna Fuma Pathet Lao'nun bütün ülkeye yayılan gücü karşısında boyun eğmiş ve Laos'ta bir koalisyon hükümeti kurulmuştur. Bu hükümette Komünistler ve liberaller eşit sandalyeye sahip bulunmaktadırlar. Muhakkak ki Laos'ta hareket durulmuş değildir, Halkın tam anlamıyla iktidara sahip olmasına henüz zaman vardır.

Kamboçya'da ise gerici Lon Nol hükümetinin elinde bir avuç asker ile bir kaç şehir kalmıştır. Beş yılda 600 bin ölü verilerek sürdürülen savaş hâla Amerikanın havadan yaptığı yardımlar ile sürdürülmektedir. CIA Laos'ta olduğu gibi Kamboçyada da faaliyetlerini tüm gücüyle sürdürmekte, bu ülkede halkın iktidarı ele geçirmemesi için ne mümkün se yapmaktadır, ama mücadele artık Kamboçyada sonuna yaklaşmıştır. Başkent neredeyse düşmek üzeredir, Güney Vietnam'da olduğu gibi burada da Lon nol taraftarları müthiş bir çöküntü içerisindedirler. Buna karşılık tarihin en büyük kurtuluş mücadelelerini vermekte olan Güney Doğu Asya'nın kahraman halkı her zamankinden daha güçlü ve daha kararlıdır,

Latin Amerika'da faşizm çökecektir

Latin Amerika halkları talihsiz bir dönem geçirmektedirler. Faşizmin en koyusu Güney amerika halklarının büyük çoğunluğunu inim inim inletmektedir.

Gerçi CIA'nın özellikle Şili'de ve diğer ülkelerde oynadığı çirkin oyunlar artık gün gibi açığa kavuşmuştur, ama, emperyalist dünyanın egemen sınıfları bütün bu oyunlara göz yummakta ve desteklemektedir. Ama Latin Amerika halkları faşizmin çizmeleri altında bile olsa, baskı ve teröre boyun eğmiş değildir.

Latin Amerika'daki işçi sınıfı partileri, birçoğu faşist yönetim altında olan ülkelerde en güç şartlar altında, işçi sınıfı ve emekçi halkı anti-faşist, anti-emperyalist halk cephelerinde örgütleme mücadeleleri vermektedir. Faşizmin bütün kalelerinin teker teker çöktüğü günümüzde Latin Amerika faşizminin de sonu yakındır.

kitle

Sahibi : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : Orhan Doğançay / *Yönetim Yeri* : Çemberlitaş, Piyerloti cad. 37/c *İstanbul*, *İzmir Bürosu* : 355 sokak 55/401, *Konya Bürosu* : İdmanyurdu Sitesi, kat: 3 No: 90, *Adıyaman Bürosu* : Gölbaşı cad. No: 121, *Urfa Bürosu* : Azat Kitabevi, Hükümet Konağı arkası Konuk pasajı, *Ceylanpınar Bürosu* : P.K. 9, *Gölcük Bürosu* : Yeni Mahalle, 27 Mayıs cad, Kerimağa Blok Apt. 20-E, *Soma Bürosu* : Kurtuluş Mah. Atatürk cad. No: 90, *Diyarbakır Bürosu* : Gazi cad. Suakar Pasajı No: 27/2, *Mersin Bürosu* : Kuvayı Milliye cad. Yoğurt Pazarı çevresi No: 9/A, *Hacılarköyü Bürosu* : TÖB-DER bitişiği Hacılar-Hurriye, *Kızıltepe Bürosu* : Alman Pasajı No: 46, *İslâhiye Bürosu* : Aydınlık Mah. Cevcili cad. 1/B, *Edirne Bürosu* : Saraçlar cad. Eski İstanbul yolu No: 1 kat: 2-3, *K. Maraş Bürosu* : Namık Kemal Mah. Aydın sok. No: 67, *Trabzon Bürosu* : P.K 185, *Pınarbaşı Bürosu* : Yukarı Çarşı No: 18, *Pazarcık Bürosu* : Umut Plakevi, Hastane yolu üzeri 925/A, *Turhan Bürosu*, Belediye İşhanı kat 2 Turhan / Tokat *Abone Şartarı* : yıllık, 50, altı aylık 30 lira. Dış ülkeler için iki katı / Dağıtım : Hür Dağıtım / Dizgi, Murat Matbaacılık Koll. Şti. / Baskı : Özgür Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi / Son baskı tarihi : 5 Ocak 1975

1960 SONRASI SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

MDD stratejisi ve Türkiye açıklamaları

1960 sonrası sol hareketin eleştirisi bütünlüğü içinde, Milli Demokratik Devrim çizgisini gözden geçirirken, Milli Demokratik Devrim çizgisinin, 1960 sonrasında Türkiye İşçi Partisi içinden ve dışından, TİP'e muhalefet şeklinde doğuşunu; Milli Demokratik Devrim çizgisini doğuran objektif ortamı; MDD çizgisinin sosyalizmin bilimiyle olan ilişkilerini ve özellikle kemalizm, işçi sınıfının öncülüğü, milliyetçilik meselelerinde sosyalizmin biliminden ayrılışını; hareketin küçük burjuva tabanıyla birleşen doğuş hastalığı sayılabilecek «kuyrukçuluk»u ve nihayet, örgüt sorununu bir yana atan, «partisiz devrimcilik» anlayışını gördük.

Bu yazıda Milli Demokratik Devrim çizgisinin Türkiye açıklamalarını ve devrim kavrayışını, yani strateji-taktik görüşünü ele almaya çalışacağız.

MDD ve strateji abartması

MDD, strateji tartışmalarından yola çıkmış bir çizgiydi. Çıkışına uygun olarak, sonuna kadar strateji tartışmalarıyla sürdü ve strateji adeta herşeyden, devrimden, işçi sınıfından, örgütlenmeden soyutlanarak başlı başına bir konu, bir varlık nedeni haline getirildi. Türkiye sosyalist hareketinin en acil ve tek sorunu strateji tartışmalarıymış gibi davranıldı. Çünkü MDD hareketi için önemli olan, işçi sınıfının örgütlenmesi ve öncü görevini üstlenmesi değil, «millici» cephesinin, «milli demokratik devrim stratejisi»yle duruma el koymasıydı.

Strateji tartışmaları bir kör döğüşü haline geldi ve sosyalist hareketin en acil meselesinin işçi sınıfı partisini oluşturmak olduğu öte yandan da, parti olmadan ne strateji tesbit edilebileceği, ne de proletarya'nın taktiklerinin çizilebileceği, bu işlerin dergi yazı kurullarının işi olmadığı unutuldu. 1960 sonrası Türkiye Sosyalist hareketinde, hele 1967-1968'lerden sonra ortalığı toza dumana boğan ve pek çok kavram kargaşasına ve yanılgıya yol açan «milli demokratik devrim stratejisi» tartışmalarını ilk ortaya çıktığı şekliyle kısaca özetlemek mümkündür. Bu özetleme bizi, aynı zamanda MDD'nin Türkiye açıklamalarına da götürür.

MDD stratejisi neydi?

MDD'nin görüşlerini en yalın, en kısa şekliyle şöyle özetleyebiliriz:

«Türkiye emperyalizme bağımlı, yarı sömürge -yarı feodal bir ülkedir. Emperyalizmin yerli müttefikleri işbirlikçi burjuvazi ile feodal mütegallibedir. Buna karşı, devrimin anti.emperyalist ve anti.feodal yani milli ve demokratik niteliği ağır basmaktadır. Önümüzdeki aşama bu nedenle Milli Demokratik Devrim aşamasıdır. Milli Demokratik Devrim, şehir ve kır proleteryası ile şehir ve kır küçük burjuvazi dahil tüm milli sınıf ve tabakaların ortak mücadelesiyle başarılacaktır. Asker.sivil aydın zümre (kemalistler milliyetçi bir devrimci potansiyeldir. Proleter devrimcilerin görevi tüm millici cepheyi birleştirip, TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE'yi kurmak için mücadele etmektir. Her kim ki bu görüşlere ve eylemlere karşı çıkar, o, oportünisttir.»

İşte MDD hareketi, Türkiye'de devrimi böyle görüyordu. Bu reçete, bir formül gibi ezberleniyor, tekrarlanıyor ve MDD stratejisinin temel yanılgıları da gitgide yaygınlaşıyordu. Neydi bu yanılgılar?

MDD'nin Türkiye tahlilleri

MDD çizgisi Türkiye'yi emperyalizme bağımlı, yarı.feodal, yarı sömürge bir ülke olarak görüyor, Türkiye'deki egemen sınıfları, emperyalizmin ortağı işbirlikçi (daha önceleri komprador diyordu) burjuvazi ile feodal mütegallibe olarak belirliyordu. MDD'nin Türkiye tahlilleri, o dönemlerdeki «kör dövüşü» strateji tartışmalarında her zaman görüldüğü gibi, somut şartların somut tahlilinden değil, önceden saptanmış bir stratejiye kılıf arama gayretlerinden kaynaklanıyordu. Yani, MDD çizgisine göre, madem ki evrensel olarak milli demokratik devrimler, yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde gerçekleşmişti. Türkiye'nin yapısı da böyle olmalıydı. Öte yandan, kendilerine öncülük tanıyan asker.sivil aydın zümre, kemalistler, millici güçler, feodal mütegallibeye, yani ağaya, şeyhe düşman olduklarından, böyle bir sınıf tahlilinin ağırlığı da fazlaydı.

O günler, Türkiye'de feodalitenin yüzde kaç olduğu hesapları yapıldığı ve bu konuda ciddi araştırmalara girişildiği günlerdir. Feodalite, klasik Batı feodalitesi olarak kavranmış, Türkiye'nin özellikle bazı bölgelerinde meselâ Doğu, Güney Doğu'da ağalık ilişkilerinden kalma feodal kalıntılar meselesi abartılmış, ama bu arada tefeci-bezirgân ilişkiler, tefeci bezirgânlığın top[illegible] prekapitalist sömürü kesimlerinin dayanakları ve kan aldıkları tekelci sermaye ile mücadeleden soyutlamak olmuştur. Böyle olunca da, emperyalizmin bir avuç acentası, işbirlikçisi olarak görülen işbirlikçi burjuvazi ile «feodal toprak beyi» dışında kalan sermaye kesimleri, hatta ticaret burjuvazisi olarak adlandırdıkları tefeci - bezirgân sınıflar bile, millici güç sayılabilmiş, milli demokratik devrimde müttefik olarak görülebilmiştir.

Yarı sömürge, yarı feodal bir ülke olarak görülen Türkiye'de burjuvazinin niteliği, yapısı, belki de MDD'nin en yanlış tahlillerinden biri olmuştur. Klasik yarı sömürge feodal ülke şemasına uygun olarak, burjuvazi, bir avuç kompradordan, yani emperyalizmin acentalarından ibaret sayılmıştır. Sonraları komprador yerine işbirlikçi terimi eçirilmiştir. Komprador burjuvazi ile işbirlikçi arasında nitelik değil nicelik farkı olduğu gözden kaçırılmamalıdır. İşbirlikçi burjuvazi emperyalizmin işbirlikçisi, kemik toplayıcı dar bir toplum kesimi olarak görülünce, egemen sınıflar analizi, yanlış strateji taktik önerilere varduran bir şekilde çarpıtılmıştır. MDD çizgisi Türkiye'de büyük sermayenin, büyük burjuvazinin, doğuştan asalak, tekelci yapısını görmek, kavramak istememiştir. Bunların bir avuç işbirlikçi olmaktan çok ötede, emperyalizmle, uluslararası finans kapitalle bütünleşmiş, onun (zayıf ve güçsüz de olsa) ortağı bir zümre meydana getirdiklerini, finans kapital zümresi dediğimiz bu zümrenin prekapitalist sınıf ve tabakalarla, yani tefeci - bezirgânlıkla, ağa ile sımsıkı ilişkiler için de sömürü ağlarını Türkiye'nin en ücra köylerine kadar yaydıklarını, bu tekelci kapitalizm-prekapitalizm ortaklığının Türkiye'nin sınıf yapısını ve Türkiye toplumunu belirleyen özellik olduğunu kabul etmemişlerdir. Anti tekel (anti monopolist) anti prekapitalist mücadele birlikteliği, bu mücadelenin aynı zamanda anti emperyalist mücadele demek olduğu anti emperyalist mücadeleyi de içerdiği, bu mücadelelerin bütünlüğü kavranmamış, en basit örnek olarak «bağımsız Türkiye» sloganı, «Sosyalist Türkiye» sloganının karşısına konmuş, «mücadelemiz feodalizme ve emperyalizme karşıdır» denerek anti emperyalist mücadele de saptırılmış, emperyalizm bir dış olgu olarak görülmüş, emperyalizmin en has ortakları olan tekelci sermaye çevreleri, finans kapital zümresi yok sayılmıştır.

Yarı feodal, yarı sömürge olarak tanımlanan Türkiye'nin yapısı, böylece, kapitalizm olgusu, tekelcilik, finans kapital sömürü ve tahakkümü yok sayılarak tamamen tahrif edilmiş, emperyalizm çağında devrimci bir burjuvazi var sayılarak, hatta zaman zaman, milli demokratik devrim'in öncülüğü burjuvaziye bile (bu bir bilek gücüdür, öncülüğü alabilen alır denerek) verilmiştir.

MDD emperyalizm ve Türkiye

MDD, sosyal devrim meselesini temelde kavramadığı ve küçük burjuva bürokratlarından birtakım görevler beklediği için emperyalizm ve Türkiye arasındaki ilişkileri de yanıltıcı bir tarzda ele almış, daha doğrusu, sübjektif görüşlerine uyacak biçimde tahliller yapmıştır. MDD'nin sınıf tahlilleri ve yerli egemen sınıflarla emperyalizm arasındaki bağıntılar konusundaki görüşleri, bilimsel bir tahlil ve gözlem sonucunda çıkmamış, tersine önce sübjektif bir devrim stratejisi çizilmiş, ve o amaçlara uyacak bir ajitasyon-propogandayı yapabilmek için, tahliller bu keyfi elbiseye uydurulmak istenmiştir.

MDD, emperyalizmi bir dış güç olarak görmüş. Özellikle ajitasyonunda, Nato, ikili antlaşmalar, AET, Amerikan üsleri gibi emperyalist ilişkiler üzerinde durmuştur. Şüphesiz ki bu ajitasyon birtakım yurtsever küçük burjuvaları, Kemalistleri «milli cephe»ye çeker ve milliyetçi duygular anti.emperyalist bir öz kazanabilir, ama böyle bir ajitasyon ve tahliller silsilesi, ne devlet ve iktidar ne de sosyal devrim sorununu, yani kısaca işçi sınıfının bağımsızlığı sorununu çözmeğe yetmez. Ve çözememiştir de...

Gene MDD'ciler şu genel doğruyu sık sık tekrarlamışlardır: «Emperyalizm en gerici sınıflarla en başta feodaliteyle işbirliği yapar.» Oysa bize düşen sorumluluk, doğru da olsa böyle kalıplarla yetinmemek bu işbirliğinin niteliğini, mahiyetini doğru olarak tesbit etmektir. Genel kalıplar birşeyi çözmeğe yetmez. MDD'ye göre emperyalizmin başlıca ortakları yerli işbirlikçi burjuvazi ve feodal mütegallibe idi.

İşbirlikçi burjuvazi, gerçekte komprador burjuvaziden nicelikçe farklı olan bir zümredir. Oysa Türkiye'nin büyük burjuvazisi elbette emperyalizmle işbirliği yapıyordu, ama bu burjuvaziyi eklenti küçük bir varlık olarak görmek yanlıştır. Türkiye burjuvazisi yerli finans-kapital ağı içinde uluslararası finans kapital ile sıkı işbirliği halindedir. Ve Türkiyedeki sömürüde, birinci derecede ağırlığı vardır. Türkiye'deki büyük burjuvazi tekelci yapıdadır. Onu birtakım sömürge ülkelerdeki acenta burjuvazisi olan komprador burjuvazi derecesinde önemsiz bir güç olarak göremeyiz. Aradaki fark nicelikte değil, niteliktedir. Büyük sanayi, ticaret, tarım ve emlâk sermayesi banka ile birleşerek tekeller biçiminde, yabancı sermayeyle içiçe girmiştir ve yerli sermayenin bu merkezi tekelci yapıdaki hissesi oldukça büyüktür. Sanayinin önemli bir kısmının nitelikçe montajcı olması, Türkiyede finans kapital olgusunu inkâr etmemizi, doğurmamalıdır. Bu özelliğiyle, emperyalizm Türkiyede sadece dış bir güç değildir. Aynı zamanda büyük metropollerden başlayan ve Türkiye finans kapitalinden geçerek, tefeci.bezirgânlık aracılığıyla en ücra köye kadar uzanan ve devleti elinde tutan bir iç güçtürde.

MDD çizgisi emperyalizmi, TİP'in aksine tam bir dış güç olarak gördü. Böyle olunca da anti emperyalist mücadele birtakım tekerleme kalıplar olmaktan öteye geçemedi. Somut bir hedef kazanamadı. Ancak emperyalist güçlerin silâhlı işgali altında somutlaşabilecek bir hale getirildi. Ve çok sözü edilen, çok tekrarlanan anti emperyalist sloganlar, emperyalizmin Türkiye'deki ortakları, Türkiye somutunda biçimlenişi görülemeyince, miting meydanlarında oyalanmaktan öteye geçemedi. Öte yandan, hedef şaşırtılmış, emperyalizmin yerli ortakları, finans kapital zümresi unutturulmuş, tekelci kapitalizm-emperyalizm bağı es geçilmiş oldu. Şüphesiz ki mesele, emperyalizmin iç ortaklarına «işbirlikçi», «komprador» veya «ortak» adını vermekten çok daha derinlerdeydi. Mesele verilen ad ne olursa olsun, emperyalizmin yerli egemen sınıflarla bağlarını, iç ortaklarının gücünü kavramak ve mücadelenin hedeflerini, güçlerini buna göre tayin edebilmekti ki, MDD çizgisinin büyük yanılgılarından biri de bu oldu

Cephe ve öncülük

Türkiye'yi böyle gören, daha doğrusu önceden belirlediği strateji doğrultusunda böyle görmeye, bu kalıplara sokmaya çalışan MDD çizgisi, cephe ve ittifaklar politikasını, devrimde öncülük meselesini de bu çerçeve içinde görüyordu şüphesiz. Daha önceki yazılarda da vurgulandığı gibi, özetle «feodal ağa» ve «işbirlikçi burjuva» hariç, bütün toplum kesimlerinin birlikte yer alacakları, asker, sivil aydın zümrenin millici güçlerin en etkilileri olarak sürükleyicilik, hatta öncülük edeceği millici güçler, *«tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye»*yi gerçekleştirmek üzere harekete geçeceklerdi. Bu milli demokratik devrim aşaması olacaktı. Sosyalist Türkiye daha sonra, küçük burjuva radikalleri öncülüğünde (!) Milli demokratik devrim gerçekleştikten sonra bir başka devrim aşaması sonucunda meydana gelecekti. Çağımızda, demokratik devrimlerin öncülüğünün de sadece ve sadece işçi sınıfında olduğu, bunun dışında, çok özel şartlarda çok farklı yapılarda gerçekleşmiş olan benzeri hareketlerin sonunda burjuvaziye nasıl teslim olduğu düşünülmek bile istenmiyordu. Öylesine ki, millici güçleri korkutmamak, kaçırmamak için sosyalizmin sözü bile yasaklanmıştı.

MDD stratejisini bir kere daha şöyle özetleyebiliriz:

Günümüzdeki devrimci şiar *Sosyalist Türkiye* değil, «*Tam bağımsız ve Gerçekten Demokratik*» Türkiye»dir.

Şu halde önümüzdeki devrimci görev emperyalizm işbirlikçi sermaye - feodal ağa, üçlüsüne karşı olan tüm sınıf ve zümrelerin oluşturacağı «milli cephe»yi kurmaktır. Böylece tüm *millici* sınıf ve tabakaların emperyalizme karşı mücadelesi şimdiki aşamada asıl görevdir. Önümüzdeki devrimci aşama, *Milli Demokratik Devrim* aşamasıdır.

Bu cephede işçi sınıfının öncü olması elbette istenir, fakat devrimde öncülük pazarlık konusu değildir. Kim güçlüyse o öncü olur.

İçinde bulunduğumuz şartlarda küçük burjuva bürokrasisi (asker.sivil aydın zümre) devrimci ve millici bir güçtür. Zaten Kurtuluş savaşı da onların öncülüğünde verilmiştir. 1942'ye kadar ve özellikle Atatürkün ölümüne kadar olan dönem devrimci bir diktatörlüktü. Daha sonra «anti.kemalist karşı-devrim» başlamıştır.

Bugün Türkiyede filipin demokrasisi vardır. İcazetli sosyalizm yapılmaktadır. 141 ve 142'nin gölgesinde sosyalizm yapılamaz. Pek çok eski sosyalist siyasi haklarından mahrumdur. Filipin tipi demokrasiye son verip, gerçek demokrasiyi, tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye'yi kurmak için mücadele etmek gerekir.

Cephe ve ittifaklar meselesinde, bütün bunlardan çıkan sonuç ise açıktır: Tüm millici sınıf ve tabakaların ortak cephesi... Bu cephede, şimdilik işçi sınıfı objektif ve sübjektif bakımdan öncülüğü alamayacak gibi göründüğüne göre, asker sivil aydın zümrenin öncülüğü...

MDD hareketi bir cephe ve ittifaklar sorununu gündeme getirmekle, TİP'in cepheyi ve ittifakları reddeden tutumu karşısına bir doğruyu çıkarmış oluyor, devrimin bir ittifaklar (ama doğru ittifaklar) sorunu olduğunu vurguluyordu. Ama önerdiği cephe poli.

(Devamı 5. Sayfada)

Sosyalizmin temel kavramları

SOSYALIST TOPLUM

Sosyalizmin temel kavramları dizisinde sınıfları ve sınıf mücadelesini inceledikten sonra, sınıflı toplumunun en devrimci sınıfı olan işçi sınıfının sınıf mücadelesini başarıyla sonuçlandırması için ,bu mücadelenin işçi sınıfının partisi öncülüğünde yürütülmesi gereğine dikkati çekmiş ve mücadelenin amacının sosyalist toplum düzenine geçilmesi olduğunu söylemiştik.

Sosyalist toplum nedir? Temel özellikleri nelerdir? İnsanlar bu toplumda nasıl bir hayat yaşarlar? Uğrunda mücadele verdiğimiz bu toplum düzeni bizlere geniş emekçi yığınlara neler getirecektir? Şimdi bu konular üzerinde biraz durmak ve sosyalist toplumun anahtarlarını kısa bir şekilde incelemek istiyoruz,

Sosyalist toplumda sömürücü yoktur

İnsan işgücünün sömürülmesinin maddi temeli, geniş emekçi yığınların, üretim araçlarının mülkiyetinden ayrılmış olmasıdır. Bu durum sosyalizmde tamamen farlıdır. Sosyalizmde bütün önemli üretim araçları halkın mülkiyetindedir. Bu yüzden şimdiye kadar, hiçbir emek sarfetmeden, sadece öze mülkiyete sahip olmaları yüzünden, emekçi halk yığınlarının yarattıkları artı-değere el koyma imkânına sahip olan sömürücü sınıflar sosyalizmde varolamazlar; onların varlıklarının maddi temeli, yeni üretim araçlarının özel mülkiyeti, bu toplumda ortadan kaldırılmıştır.

Bunun anlamı sosyalizmde toplumca üretilen ürünlere gene toplumca sahip olunduğudur; sömürünün ortadan kalkmış olmasıdır. Böylece sömürüyle birlikte, kapitalist fazla üretim buhranları, üretim kapasitelerinin yeterince değerlendirilmemesi, insan işgücünün israf edilmesi ve işini kaybetme korkusu da ortadan kalkmaktadır. Sosyalizmde insanların sosyal güvenliği vardır. Herkesin çalışma hakkı ve kendi çalışma seviyesine göre uygun çalışma yeri vardır. Halbuki kapitalizmde, en gelişmiş ülkelerde bile, sosyal güvenlikten sözedilmez, kimse yarınından emin değildir.

Üretim araçlarının özel mülkiyetinin ve buna bağlı olarak sınıf farklarının ve çelişmelerinin ortadan kaldırılmasıyla, sosyalizmde, çalışan sınıfların üyelerinin yetenek ve imkânlarını çok yönü geliştirilmelerinin önüne dikilen engeller de ortadan kaldırılmış olur. İnsan toplumundaki en önemli üretici güç olan çalışan insanın özgürce gelişebilmesi ancak bu maddi temel üzerinde mümkün olabilir. Sosyalizmde herkes yeteneklerini serbestçe geliştirebilir ve bu konuda da kimsenin geldiği yer, maddi durumu ve benzeri etkenler ayrıcalık konusu olamaz. Eğitim kurumları herkese açıktır. Herkes yeteneklerinin elverdiği ölçüde toplumdaki yerini alabilir.

Sosyalizmde, gelişen bilimsel ve teknolojik devrimin kazançlarının sağlıyacağı emek tasarrufu, toplum sömürü ve kâr prensibi üzerine kurulu olmadığı için, çalışan insanların boş zamanlarının arttırılması için kullanılacaktır. Gelişen teknik, gerekli ürünlerin üretilmesi için her defasında daha az zamanı gerekli kılacak ve insanlar artan zamanlarını, kendi kişiliklerini ve yeteneklerini geliştirici bir şekilde özgürce değerlendirebileceklerdir.

Sosyalist toplumda yönetimde herkes sorumludur

Üretici insan, üretim sürecinde insanca bir yere ancak sosyalizmde sahip olabilir. Üretim alanı insanların büyük bir çoğunluğunun günlük hayatlarının en büyük kısmını geçirdikleri ve yaratıcı niteliklerinin gündeme geldiği bir alandır. Sınıfılı toplumlarda, üretici insanın üretimdeki yeri, artı - değer yaratma, kapitalistleri zengin etme aracı olmaktan öte bir yer değildir, Bu yer, ancak sosyalizmde insanın yeteneklerini geliştirme alanı ve içtenlikle benimseyebileceği, kendi varlığına yabancı olmayan bir alan olabilir.

Sosyalist toplumda bütün çalışan insanlar eşit haklara sahiptir. Hiçbir işçi basit bir emir uygulayıcı ve köle durumunda değildir. Hiç bir yönetici, hiçbir işçi hakkında kişisel kararlar veremez, işçilerle igili kişisel uygulamalara girişemez. Her yönetici, üretim işletmesindeki farklı yerlerin toplumsal eşitliği ortadan kaldırmadığını ve bunu bozmadığını iyi bilir ya da bu ona işletme içindeki kollektif varlık tarafından öğretilir. Her işçi kendi çalıştığı işletmede, üretimin her düzeyinde, mahalli idarelerden partilere ve her düzeydeki devlet organlarına kadar, bütün toplumsal alanlarda yönetime ve kararlara katılma hakkına sahiptir. Geniş ve çeşiti örgütlenme biçimleriyle bütün çalışan insanların yönetimde söz sahibi olması sağlanmıştır. Halkın aktif katılması olmadan hiçbir önemli plan yada kanun çıkmaz ve yürürlüğe giremez. Her işçi kendisini ilgilendiren her konuda şikâyetçi olma hakkına sahiptir.

Ulusal ve uluslararası planda sınıflar ve sınıf mücadelesi sürdüğü sürece, sosyalist toplumda bile olsa, politik bir güce; devlete gerek olacaktır. İşçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların politik gücü olmadan sosyalizm kurulamaz. Ama, sosyalist toplumdaki devlet, çalışan sınıfların bir aracıdır ve onların çıkarlarına hizmet eder,

Kapitalizmde, faşizm bir yana, burjuva demokrasilerinde bile, seçimlere ve parlamentoya rağmen, kitleler önemli kararlar üzerinde etkili olma imkânına sahip değildir. Çünkü ekonomik iktidarı elinde buluduran büyük sermaye, politik iktidarı da elinde tutar hakim anlayış şudur: «Parayı veren düdüğü çalar!» Sosyalist toplumda bütün bu engeller ortadan kalkar, emekçiler toplum hayatını birlikte planlama ve birlikte yönetme imkânına gerçekten kavuşurlar,

Sosyalist toplumda savaş kışkırtıcılığı, şovenizm ve ırkçılık yoktur

Sosyalist toplumda insanlar bütün toplumsal olayları kendi kâr çıkarlarına alet eden sermayenin ve militarizmin saldırgan politikasından kurtulmuştur. Savaşların temel sebebi kâr amacı ve bunun için pazarları, hammadde kaynaklarını, «nüfuz alanlarını» ele geçirme mücadelesidir. İnsanlığı bu korkunç zulümden ancak sosyalizm kurtarabilir, Sosyalist ülkelerin de silâhlanmak zorunda olmalarının, bu sistemin iç özellikleriyle bir ilgisi yoktur; tersine bu durum emperyalist dünyanın düşmanca ve saldırgan tutumunun, sosyalizmi yoketme isteğinin, zorunlu bir sonucudur. Sosyalist ülkeler kendilerini savunmak için silâhlanırlar. Bu zorunluluk acı tarihi derslerin sonucunda ortaya çıkmıştır.

Sovyetler Birliği daha kurulur kurulmaz kendi varlığını korumak için 1917'den 1921'e kadar 14 kapitalist ülkenin saldırısına karşı savaşmak zorunda kaldı, Emperyalistler «sosyalizmi beşiğinde boğmak» (Churchil) istiyorlardı, İkinci Dünya Savaşında Alman faşizminin saldırısı Sovyetler Birliği'nin sosyalizmi korumak için 20 milyon insanı savaşta kaybetmesine yolaçmıştı. Kore, Vietnam ve diğer ülkelere yapılan emperyalist saldırılar da gene aynı amacı güdüyordu.

Sosyalist toplumda silâhlanmadan kâr sağlayacak hiçbir sınıf yoktur, tam tersine bütün toplum, gelişmeyi yavaşlatan silâhlanmadan şikâyetçidir, Savaşa yol açan militarizm ve kapitalist kârları, sosyalizme yabancıdır. Bunlarla birlikte savaşlara sebep olan ve halkı bölen insanlık düşmanı fikirler de sosyalist toplumda barınamaz. İnsanların şartlandırılması, bilinçlerinin çarpıtılması artık sona ermiştir.

Sosyalist toplumda herkes eğitim hakkına sahiptir

Sosyalist toplum, kendi gelişmesi için, halkın toplumsal hayatın bütün alanlarda birlikte karar vermesine ihtiyacı olduğu için bunu sağlayacak eğitim, haberleşme ve aydınlanma imkânlarını, bütün halk için gerçekleştirmek zorundadır. Kapitalist toplumda egemen sınıf, bütün eğitim sistemini kapitalizmi sürdürebilecek şekilde, belli sınırlar içinde tutmak ister. Halka temel toplumsal olayların gerçek nedenlerini ve gerçek gelişme süreçlerini duyurmaz, halkın, hayatın gerçek yüzü hakkında bilgi edinmesini engellemek ister. Halkın temel bir bilimsel ve kültürel eğitimi hiçbir zaman sağlanmaz, yetiştirilen her türlü «uzman»ın, politikadan uzak, kişiliksiz insanlar olmalarına çalışılır. Sosyalizmde halk, bütün tarihsel olaylar hakkında gerçekler ışığında bilgilenir, Gerek eğitim, gerekse haberleşme ve kitlelerin aydınlatılması her zaman, sosyalist toplumun her üyesinin, toplumun genel yönetimine ve sosyal hayatın plânlanmasına aktif olarak katılmasının sağlanması amacıyla yapılır,

Sosyalist toplumda bireysel ve toplumsal çıkarlar uyuşur

Sosyalizm, kişilerin bireysel çıkarlarıyla toplumun çıkarları arasında bir uyum sagladığı için, insanın özgürlüğüne kavuşmasının gerçek temelini yaratır.

Şüphesiz ki her insanın davranışı öncelikle bireysel bir eylemdir. Fakat bu davranış toplumsal şartlardan kaynaklanır ve gene toplumsal sonuçlar doğurur, Önemli olan insanın kendi davranışının bu toplumsal şart ve sonuçlarını doğru olarak kavramasıdır. En önemli üretim araçlarının toplumsallaştırılması, insana, tarihinde ilk kez olarak, kendi hayatının temel toplumsal şartlarını, kendi eline almak imkânını vermektedir. Bu sayede, insanlar hayatın gelişme yönünü tanımak ve plânlı bir şekilde davranmak güç ve yeteneğine kazanmaktadır. Bu yüzden özgürlük ve plânlama birbirine bağlıdır.

Sosyalizmde insanların davranışlarının toplumsal şart ve sonuçlarını daha iyi kavramak imkânına sahibolmaları, başka bir önemli sonucu da ortaya çıkarır: İnsanlar sosyalist toplumda, topluma en yararlı olan şeyin kişiye de en yararlı olduğunu giderek daha fazla kavradıkça, davranışların önceden görülebilen toplumsal *sonuçları,* bireyi yönlendiren manevi *itici güçlere* dönüşmektedir. Yani sosyalist toplumun her üyesi, yapacağı davranışın gerek topluma gerekse kendine en yararlı sonuçları doğuracağını bildiği için, bütün faaliyetini daha iyi, daha düzenli yapmaya çalışır. Toplumda kollektif bir ruh, birlik ve beraberlik doğar. Kişilerin çıkarlarıyla toplumun çıkarları uygunluk içindedir. Her ikisi de karşılıklı birbirlerini hızlandırır ve sağlamlaştırır. Tabii ki bütün bunlar çok uzun ve zor bir sürecin, yanlışları, geriye dönüşleri, yeniden başlamaları da içeren uzun bir mücadelenin sonunda elde edilebilecektir,

Sosyalist toplumda insanlar arasında dayanışma vardır

Kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkileri, paraya ve mülkiyete düşkünlüğü herkesin öncelikle kendini düşünmesini, herkesin bir diğerini kendine rakip ve düşman olarak görmesini ve insanlar arasındaki ilişkilerin her türlü dostluktan uzak menfaat ilişkileri haline gelmesini doğurur. Sosyalist toplumda, insanlar, yüzyıllarca sürmüş olan sınıflı toplumun kafa ve ahlâklarında bıraktığı kalıntıları silme ve insanlar arasında dostluk ve dayanışma temeli üzerinde bir ilişki kurma mücadelesi vermektedir. Sosyalist toplum, genellikle insanlık tarihinin başlangıcı kabul edilir ve insanların gerçek insan olma imkânını ancak bu toplumda elde ettikleri bilinir. Sosyalizm öncesi sınıflı toplumlar bir bakıma insanlığın tarih öncesidirler,

İnsanlığın kurtuluşu sosyalist toplumdadır

Özetlersek, insan sosyalizmde, yeteneklerini, kişiliğini geliştirmede, diğer insanlarla kardeş ve yoldaşça ilişkiler kurmada, hayatının gerçek şartlarını kavramada, bilim ve kültür edinmede ve toplumun politik kuruluşunda yer almada toplumsal faaliyette özgürdür.

Sosyalizmdeki bu özgür insanlar topluluğu bilinçli ve plânlı bir şekilde kurulur. Her aşamada erişilen her gelişme aşamasında, ölçü, objektif olarak mümkün olandır. Yoksa sübjektif hayaller değil. Mümkün olan sadece üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin eriştiği seviye değil, ayrıca politik güçler dengesi, uluslararası durum ve toplumsal bilincin olgunluk derecesi tarafından belirlenir,

Üretim araçlarının mülkiyetinin topluma geçmesiyle sosyalist toplumda her türlü ekonomik sömürüden kurtulmuş olan insanlık, bilinçli, plânlı ve kollektif bir çalışmayla tabii ve toplumsal hayat şartlarını toplumun ve bireyin en olumlu bir şekilde gelişmesi açısından yönlendirir.

MİLLİYETÇİ CEPHE İFLAS EDECEKTİR

Hükümet bunalımı dördüncü ayına girerken halkımız uzun süredir yeni bir siyasi komedi ile oyalanmaktadır. Kendilerine «milliyetçi» adını yakıştıran dört siyasi parti, AP, CGP, MSP ve MHP olanca güçleri ile bir hükümet oluşturmağa, seçimlere tek liste ile girmeye çalışıyorlar. Demokratik Parti üstüne ve Demokratik Parti içinde, en pespaye bizans entrikaları çevirip, adam apartmaya, 226'yı bulup, akıllarınca siyasi bunalıma son vermeye çabalıyorlar. Bütün çırpınmaları bu. Ama çırpındıkça daha da batıyorlar. «Milliyetçi Cephe» konusunda dişe dokunur bir tek adım bile atamadılar. «Parlamento Demirel'e, sokaklar Türkeş'e» gibisinden sloganlar icad ederek, komando denen köpekleriyle faşist bir terör dalgası estirip ülkedeki demokratik güçlere karşı, bir gövde gösterisi yapmaya kalkıştılar, sökmedi. Yurdumuzun tüm demokrasi yanlısı, antifaşist güçleri dikildi karşılarına.

Beslenme yayın organlarında «milliyetçi cepheye» çarşaf çarşaf övgüler düzdürdüler, olmadı. Adı, ünlü profesöre çıkmış beş-on kapitalizm savunucusundan fetvalar aldılar, tutmadı. Milliyetçi Cephe dedikleri fesat, sömürü ve baskı cephesi kurulamadı. Kurulamıyor.

Neden?

Olaya sadece siyasi yansımaları ile bakılırsa, anlaşmazlık iki üç liderin şahsi kaprislerine bağlanır ve çözüm burada aranır. Ancak elbette yanlış bir yaklaşımdır bu. İşçi sınıfının bilimi bize, sosyal olayları karmaşık yapısı içinde kavramayı ve olayları siyasal yansımaları ile değil, o yansımaları yaratan, temeldeki, altyapıdaki ekonomik çıkarlar ilişkisi ve çelişkisi bütünlüğünde kavramayı öğretir. Daha kestirme bir deyimle, sorunu çözümleyecek araç, siyasi reçeteler değil, sınıf anahtarıdır.

Cephe sözcüğü genel olarak sınıflı toplumlarda ezilen halkı meydana getiren sınıf ve tabakaların ortak bir düşmana, açık emperyalist işgal yada faşizme veya egemen sınıf oligarşisine karşı ortak çıkarları etrafında birleştikleri bir birlik ve mücadele örgütlenmesidir.

İşçi sınıfının ve halkın iktidar mücadelesinde egemen sınıfları tehdit edici bir duruma gelmeleri, onları, kendi iç çelişkilerini unutarak halka karşı birleşmeye zorlar. Halkın karşısında bütün gericiler birleşir, eylem ittifakına girerler. Bu yüzden, bir anlamda halka karşı bir egemen sınıflar cephesinden de sözedilebilir.

Ama, sömürücü sınıfların birleşmesi ve halkın mücadelesini bastırmamak için, onun karşısına tek vücut halinde çıkması, yani gerçek bir gerici ittifakı kurabilmeleri için ortak bir düşmanın (halkın) egemen sınıf ve zümreleri ciddi bir şekilde tehdit etmesi gerekir.

Çağımızda — bugün Türkiye'de bir cephe oluşturmak isteyen finans kapitalden, tefeci bezirganlığa, tekeldışı sermayeden toprak ağalığına kadar tüm sömürücü sınıf ve zümrelerin bir tek ortak düşmanları vardır. Sosyalizm!

Gerçekten de günümüzde bütün resmi (İspanya, Bolivya) ve gayri resmi (İtalya, Fransa, Almanya, Avusturya, Brezilya, Şili, vb) milliyetçi cepheler, hep işçi sınıfı partilerinin, siyasal iktidara ciddi bir alternatif haline geldikleri yada iktidarı aldıkları dönemlerde ortaya çıkmışlardır. İşçi sınıfı öncülüğünde emekçi sınıflar ittifakının sosyalizme giden yolda iktidara yaklaştığı dönemlerde, burjuvazinin bütün kesimleri, sömürücülerin bütün sınıf ve zümreleri, aralarındaki çıkar çatışmalarını bir yana atıp birleşmekte ve bir cephe oluşturmaktadırlar.

Türkiye'de oluşturulmak istenen «milliyetçi cephe» için bu objektif şartlar var mıdır!

Bugün işçi sınıfı, siyasal örgütlenmesini tamamlayıp, diğer emekçi sınıf ve tabakalara öncülük ederek siyasal iktidarı almaya hazır değildir. Hiç olmazsa sömürücü sınıf ve zümrelere «alelacele» bir cephe oluşturmasını gerektirecek kadar bir iktidar alternatifi haline gelmemiştir.

O zaman sözkonusu «milliyetçi cephe» hangi ortak düşmana karşı oluşturulacaktır? Bu soruya, cephenin pazarlıklarını yapan sermaye partilerinin liderleri şu cevabı veriyorlar: CHP'ye karşı!

İşte, sermaye partilerinin sınıfsal körlüklerinden kaynaklanan yanılgı bu noktadadır ve işte bu yanılgıdan dolayı «milliyetçi cephe» kurulamamıştır, kuralamayacak, kurulur gibi görünse bile, «eylemsiz» kalacağı için, fiilen hiç bir anlam taşımayacaktır.

Çünkü CHP bugün sömürücü sınıf ve zümreler için «ciddi bir iktidar alternatifidir» ama «düşman» değildir.

Basına yansımayan ünlü, «Deniz Baykal — Bülent Ecevit — Vehbi Koç — Nejat Eczacıbaşı görüşmesinden» bu yana, CHP siyasetindeki değişiklikleri gözlemek bile bu açık ve duru teşhisi yapmaya yeterlidir. «Tekelleri kuşatacağız» diye haykıran CHP lideri ile «Kıbrıs Fatihi» Ecevit arasında hangiyse uçurumlar vardır. Köy-kent, halk sektörü gibi en masum küçük burjuva ütopyalarının bile sözü edilmemektedir artık. 22. Kurultayda, başarılı siyasi manevralarla «demokratik sol» denen sol kanat, parti yönetiminden tasfiye edilmiştir. Üstelik koalisyonun son günlerinde, tekelci sermayenin aleyhine olan orta vadeli krediler üzerindeki kısıtlamalar kaldırılmış, otomotiv sanayiinin, ithal edilen otomobil parçalarıyla ilgili gümrük vergileri konusundki istekleri, bu istekler doğrultusunda çözüme bağlanmıştır.

Sözün kısası, CHP'nn siyasi çizgisi, sömürücü sınıflar için — özellikle finans kapital zümresi için — bir «düşmanı» değil, iktidar olmasında yarar bile görülebilecek bir «dost»u haber vermektedir.

Milliyetçi cephe girişimlerine karşı finans kapitalin etkili kesimlerinde gözlenen umursamazlık, ciddiye almazlık, kayıtsızlık ve hatta muhalefet, işte bu nedenlerden temellenmektedir. Odalar Birliği'nin, İstanbul Sanayi Odası Başkanının, İzmir Ticaret Odası Başkanının, Türkiye Ziraat Odaları Genel Başkanlığının «erken seçim» istekleri bu açıdan değerlendirilmelidir.

Ama gerici partilerin «birleşme» çabaları, finans-kapital tarafından bir yerde de olumlu karşılanmakta, ve yer yer de desteklenmektedir. Gerici partilerin en anlaştıkları nokta anti komünizmdir. Hepsi de yurdumuzdaki en ufak demokratik kıpırdanıştan, işçi sınıfının ve emekçi halkın örgütlü iktidar mücadelesine kadar her türlü ilerici harekete düşmandır ve bu konuda finans-kapital ile sonuna kadar uyuşmaktadırlar. Bu yüzden de «milliyetçi cephe» denemeleri uzatılmakta, karşıya alınmamakta ve halkın her geçen gün gelişen mücadelesi tehdit edilmek, halka göz dağı verilmek istenmektedir. Finans-kapital ustaca ikili oylamakta, hem gerici partilere hem de CHP'ye mavi boncuk vermekte, kısa günün kârını vurmaya çalışmaktadır.

Bu durumda AP, CGP, MSP ve MHP'nin cephe girişimleri, Ankara kulislerinde kirli ve sonuçsuz bizans pazarlıklarından öteye gitmeyecektir. Aynı girişimin bir parçası olarak tezgahlanan faşist saldırılar ise demokratik güçlerden ve halk cephesinin asli unsurlarından yedikleri tokatlarla, gördükleri dirençle gerileyecek ve inine dönmek zorunda kalacaktır.

TSİP Kayseri toplantısında faşizm protesto edildi

TSİP Kayseri İl Örgütünün 26 Aralık'ta düzenlediği halka açık toplantıyı kalabalık bir emekçi topluluğu izlemiştir.

İlk olarak söz alan İl Başkanı Yusuf Baloğlu Kayseri Örgütünün çalışmaları hakkında kısaca bilgi vermiştir.

İkinci olarak konuşan TSİP Genel Yönetim Kurulu üyesi Ali Kar sömürü ve tahakküm güçlerine karşı emekçi halkımızın işçi sınıfı öncülüğünde örgütlenmek zorunda olduğunu vurgulamıştır.

Daha sonra söz alan TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu pahalılık, işsizlik ve yoksulluk meselesine değinmiş, bunun maddi temellerini ve sömürü düzenini açıklamış, faşizm ile sömürü ve pahalılık-işsizlik arasındaki bağlı belirtmiş, TSİP programının ilkelerini açıklamıştır. Yusufoğlu ayrıca faşist saldırıların geçmişten uzanan niteliğini, 1971 öncesi ve sonrası gelişimleri açıklayarak, devrimci gençliğe ve emekçilere yönelmiş son saldırıların, sömürücü güçlerin gizli servislerince tezgâhlandığını belirtmiştir.

Son olarak konuşan TSİP Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Veli Gürcan sömürü düzeninin niteliklerini ortaya koymuş, hakim sınıflara karşı sürdürülen ideolojik-ekonomik ve politik mücadelenin bütünlüğünü vurgulamıştır. Güçlü ve başarılı bir mücadelenin ancak parti öncülüğünde verilebileceğini söyleyen Veli Gürcan işçi sınıfı mücadelesinin tarihsel maddecilik metodunun uygulanmasıyla yenilmez olacağını belirtmiştir.

Sermayenin yeni planları ve işçi sınıfı sosyalistleri

(Baştarafı 1. sayfada)

1975'in şu ilk günlerinde, egemen sınıfların hükümet bunalımına ilaç olarak «erken seçim» gösterilirken, halkımızın karşısındaki CHP, artık büyük sermayeyi fazla kuşkulandırmayan, hatta önemli ve güçlü bir kesiminin desteğini almış bulunan, hele «Kıbrısın fethi»nden sonra, «etkili çevreler»in Genel Kurmaylık kademelerine kadar desteğine sahip olan, içinde barındırdığı küçük burjuva demokrat kanadın sesini, şimdilik, özellikle Ecevit'in kişiliğinde bastırmış bir CHP'dir. Ve böyle bir CHP'nin iktidar alternatifi olması, iktidara aday olması, sermaye çevrelerinin de büyük ölçüde işine gelmektedir. Yeni bir 12 Martın bugünkü şartlarda pek kolay olmayacağını, bir yandan başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin demokratik uyanışının ve hareketliliğinin arttığını, öte yandan CHP'nin yeni desteklerini ve geldiği noktayı gören emperyalizm ve finans kapital —en azından en etkili kanatlarıyla —kitlelerin de desteğine sahip görünen CHP iktidarına fittir. Böylece, Türkiye şartlarında bir sosyal demokrat alternatif oluşturarak, işçi sınıfının bağımsız hareketini ve emekçi sınıfların işçi sınıfı öncülüğündeki demokratik iktidarını engelleyebileceklerini, en azından erteleyebileceklerini hesaplamaktadırlar. Çükü onlar, işçi sınıfı sosyalizmi dışında, hiç bir sözde sosyalizmin, «demokratik sol»un, sosyal demokrasinin kendi çıkarlarıyla temelden çelişmediğini, kendi düzenlerini kökünden tehdit etmediğini, hatta kendi sömürü düzenlerinin ömrünü uzattığını bilirler. Bu durumda, önümüzdeki günlerde, erken seçim yeniden gündeme gelecek ve finans kapital desteğiyle de gerçekleşebilecektir.

İşçi sınıfı sosyalistlerine düşen görev, böyle bir erken seçimde işçi sınıfının bağımsız çizgisini ve sesini somutlaştırmak, ama aslında, işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza, erken seçimin ve onun beklenen sonuçlarının asla bir çözüm olmadığını, tek çözümün halkın demokratik iktidarı olduğunu anlatmak, bu uğurda mücadele vermektir.

Öte yandan, halkın işçi sınıfı öncülüğündeki demokratik iktidarının yolunun büyük sermayenin başka alternatifleriyle —bir süre için de olsa— tıkanmak istendiği, artık demokratik uyanışı engellenemeyen kitleleri burjuva ideolojilerinin ve partilerinin peşine takmak için emperyalist mihraklardan başlayarak yerli sermaye çevrelerine kadar çeşitli oyunlar oynandığı, planlar yapıldığı şu günlerde, yine işçi sınıfı sosyalistlerine düşen görev tüm demokratik güçlerin toparlanmasını, emperyalist mihrakların ve yerli ortaklarının çeşitli oyunları ve alternatifleri karşısında uyanık bulunmalarını ve sağlam bir güçbirliğini sağlamaktır.

Halkın demokratik iktidarına vardıracak yol, halk cephesinin yolu, güçbirliğinden ve her çeşit burjuva yutturmacası ve alternatifi karşısında işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesini, bağımsız siyasal çizgisini, «cephe» görevini de bir an bile ihmal etmeden gerçekleştirmekten geçecektir.

Savaş sanayii değil özel ve yabancı sermaye yemliği

Geçen yaz Kıbrıs olayının ardından özel teşebbüs âleminin irili ufaklı sözcüleri ve temsilcileri ülkede savaş sanayii kurulması gerektiğine dair görüşler iler sürüp bu alanda yurda «hizmet» arzettiklerinde KİTLE gazetesi bütün o fedakârâne sözlerin ardında yatan bencil emelleri gün ışığına çıkarmıştı. Bugün, Parlamentodan güven oyu almamış hükümetin Güven Partili savunma bakanının açıklamaları, KİTLE'nin o zaman söylediklerini harfi harfine doğrulamıştır.

Anayasa gereğince, gerçekte bütçe kanununu dahi Meclislere sevketmeye yetkisi olmayan hükümet, silâh sanayii alanının özel teşebbüse açılmasını sağlamak için bazı «yasa değişiklikleri»nin gerçekleşmesi için harekete geçildiğini bildirmektedir. Burdan da açıkça anlaşıldığı gibi, sözde «yurt savunmasına hizmet» adı altında özel sektöre yeni sömürü ve kazanç alanları açılmak istenmektedir. Sade bizim özel sektörümüze de değil. Savunma gereklerinin karşılanması için gereken imalâtın tümünü ve her çeşidini bizimkilerin yapmaya güçlerinin yetmiyeceğini savunma bakanı dahi kendisi itiraf ediyor. Onun için tabiî ki çok geçmeden «millî savunmamızı» sağlama bağlamak için yabancı sermayenin de «yardım»ına başvurmamız, silâh ve savaş sanayii alanını yabancı sermayeye de açmamız gerekecektir. Ama iş orada da kalmıyacaktır. Yerli ve yabancı özel sermayenin sahip olacağı savaş sanayii fabrikalarında ve bu sanayiinin yan kollarında çalışan işçilerin zaman zaman başvuracaklar grevler de «millî savunmamız»ı tehlikeye düşürdükleri gerekçesiyle hükümetler tarafından ikide birde süreli süresiz ertelenecektir.

Öte yandan işin bir garip yanı daha var : Güven Partili Savunma Bakanının bu açıklaması CHP Genel Başkanı Ecevit'in Kıbrıs'ı ziyaret etmekte olduğu bir zamana rastlamaktadır. Ve gazetelerin bildirdiklerine göre, parlamentodan güven oyu almamış müstafi Irmak hükümeti kurulmazdan az önce Güven Partisinden ayrılıp CHP'ye yazılmaya hazırlandıkları bilinenler arasında şimdiki Güven Partili Savunma Bakanının da adı geçmektedir!

Zafer yiğit

(Baştarafı 1. sayfada)

kat buna rağmen bayram ikramiyelerini patrondan almalarına hiçbir güç karşı koyamadı.

Bu defa, patronlar vahşi sömürülerine devam edebilmek için, direnişte geçen günlerin ücretlerini vermek istemiyor, yiğitçe direnen kardeşlerimizi işten atmakla tehdit ediyor.

İş güvenliği ve direniş günleri ücretleri için patron uşağı teksif sendikasını yıkmak için omuz omuza mücadele veren yiğit işçi kardeşlerimiz bu gün dünden bilinçli ve en önemlisi bu gün dünden örgütlü, kendisini, sömüren patrona köle olmadıklarını azimli mücadeleleri ile gösteriyorlar.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER ve TÜM EZİLENLER:

Bizi iliğimize kadar sömürmek isteyen yerli — Yabancı sermaye ortaklığına, patronlara ve bizi baskı altında tutmak isteyen Faşizme karşı birleşelim. Bu gün Şark Sanayii Kumpanyası işçilerimizin patrona, satılmış sarı Teksif sendikasına sürdürdüğü şanlı direnişine destek olalım.

Gizli oy açık sayım esasına dayalı referandum hakkımızı söke söke alalım!

Bizi ezen işsizlik ve pahalılığı yaratan kapitalistlere karşı birleşelim

Dün epenglede. Gizlavedd'de Bu gün Sark Sanayiinde yarın bir başka fabrikada şanlı mücadele bayrağımızı daha yukarı kaldıralım.

Emek bizden, ter bizden, vergi bizden, asker bizden, can bizden sömürü, talan, baskı, zulüm, tank, panzer, cop onlardan.

Toplumun bütün değerlerini yaratan işçiler.

Dün Türkiye'nin birçok yerinde, bugün İstanbul'da Epenglede, Gislavedde İzmir'de Şark Sanayiinde meydana gelen olaylar yarın sizin Fabrikanızdada olacaktır. Mücadelemizi daha ileriye götürebilmek için fabrika önüne gelerek direnişçi yiğit işçi kardeşlerimizi destekliyelim.

İşçiler, Emekçiler, tüm sömürü düzenine karşı olanlar;

Bütün olanaklarımızda Şark Sanayii işçilerinin şanlı mücadelesine maddi katkıda bulunalım.

Bütün işçiler alın terimize göz koyanlara karşı BİRLEŞİN:

— YAŞASIN ŞARK SANAYİİ İŞÇİLERİNİN YİĞİT DİRENİŞİ.

— YAŞASIN İŞÇİLERİN KARDEŞÇE BİRLİĞİ.

— KAHROLSUN HALKIMIZI SÖMÜREN KAPİTALİST DÜZENİ.

— YAŞASIN İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞ MÜCADELESİ.

— KAHROLSUN EMPERYALİZM VE ONUN YERLİ ORTAKLARI.

— YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZİM MÜCADELESİ.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ İZMİR İL MERKEZİ.

Antifaşist güçbirliği ve cephe sorunu

(Baştarafı 2. Sayfada)

sürdürmeye itmekte ve bir kısım demokratik kuruluşlar, demokratik görevlerini yerine getirirken, sosyalist harekette hakem olmadıklarını unutmaktadırlar. Yine hareketin küçük burjuva hastalıklarından kurtulamamış olması, demokratik güçbirliği ve demokratik mücadelenin bir yana bırakılarak mücadelenin ve eylemin bir «yarış» halini almasına, bir «eylem kaçırma» yanılgısına vardırabilmektedir. Herhangi bir demokratik eylem, demokratik mücadelenin herhangi bir bölümü, bir adımı, faşizme karşı halkın kurtuluşu için değil de, örgütün ünü şanı için ve işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi halkın yüce çıkarları yerine, örgütün dar çıkarları geçirilerek yapılabilmektedir. Yine aynı mantıkla, açık bir örnek verilecek olursa, işçi sınıfının siyasal örgütünün, «öncü benim gelen gelir» veya «öncü olmazsam gelmem» yanılgısına hiç kapılmadan yaptığı öneriler, çağrılar «eylem kaptırma» kuşkusuyla es geçilebilmektedir. Hatta iş, «demokratik mücadeleyi demokratik örgütler verir, parti siyasal mücadele versin. Demokratik kuruluşlar demokratik mücadeleyi, parti de sosyalist mücadeleyi sürdürsün» gibi, en akıl almaz, en bilimsiz yerlere kadar vardırılabilmektedir.

Böyle olunca da sınıf tabanından soyutlanan güçbirliği, kâğıt üzerinde bir güç olmaktan öteye geçememektedir.

Anti faşist bir ortak eyleme, «önderlik elden gider» diye katılmamak veya işçi sınıfının siyasal örgütü öncü görünür kuşkusuyla yan çizmek demokratik mücadelenin hiçbir önşartıyla uyuşmaz.

Eğer güçbirliğini, giderek cephe meselesini bir gevezelik olmaktan çıkarıp halkımızın acil ihtiyaçları çerçevesinde geliştirmek istiyorsak, bütün demokratik kuruluşların, örgütlerin, partilerin, kişilerin, bir an önce yukarda sıraladığımız ve benzeri kuşku ve davranışlardan kurtulmaları, grup çıkarlarının önüne kitlelerin çıkarlarını geçirmeyi bilmeleri gerekir.

Yine de emperyalizm ve yerli ortaklarının faşizm planlarına hız verdikleri ve faşizan uygulamaların başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımızın yurtsever aydınlarımızın, yiğit gençliğimizin üzerinde bütün ağırlığını duyurduğu, faşizmin tehlike olduğunun bilincine, geniş kitlelerce her zamankinden fazla varıldığı şu dönemde, anti faşist güçbirliğinin oluşmasında adımlar atılacaktır. Yanılgılarımız ve grupçuluklar, ortak gayretlerimizle, eleştiri özeleştiri silâhını elden bırakmadan ve hareketin günden güne işçi sınıfı tabanına oturmasıyla arındırılacaktır.

Bu konuda ve bu uğurda, anti faşist nitelikteki bütün örgütlerle, bütün kuruluşlarla, kişilerle tesbit edeceğimiz ortak ilkeler ve program etrafında, asla sekterliğe düşmeden ama anti faşist mücadele yolunun papağan tekerlemeleri ve küçük burjuva keskinlikleri değil, herşeyden önce işçi sınıfının öncülüğünü, uluslararası birliğini, provokasyonu eylem saymanın yanlışlığını kavramaktan geçtiğini bilerek mücadele edeceğiz ve bu mücadele asla bir kuru laf ve çiziştirme olmakla kalmayıp, gerçekten toparlanma ve güç birliği mücadelesi olacaktır.

Gürbirliğinin tabanını işçi sınıfına en sağlam biçimde oturtma mücadelesi olacaktır. Güçbirliğinin ilkelerini işçi sınıfının biliminin gerektirdiği somut ve gerçekçi şekilde, yani «dostlar keskinlikte görsün» söylememiş olmayalım» diye değil, faşist güçler karşısında yeni mevziler, somut mevziler kazanmak için tesbit etmek olacaktır.

Bıkmadan usanmadan, karşımızdaki ve içimizdeki engellerin neler olduğunu çok iyi bilerek, öncülük artçılık kuşkularına asla kapılmadan işçi sınıfı öncülüğünün rekabet kabul etmeyeceğini, güçbirliğinde rekabet değil birleşmenin, güçleri birleştirmenin söz konusu sonuna kadar kavrayarak verilen bir mücadele olacaktır.

Ve halkın demokratik iktidarına doğru, halk cephesinin en güçlü şekilde oluşturulmasına doğru, bir an bile kaybetmeden ama cephenin oluşmasının nasıl büyük, önemli ve sabırlı bir iş olduğunu çok iyi bilerek, en kararlı adımlarla yürünecektir.

MDD Stratejisi

(Baştarafı 4. Sayfada)

tikası işçi sınıfı öncülüğünden ve bağımsızlığından taviz veren, taviz vermenin de ötesinde, millî demokratik devrim aşamasında bu öncülüğü gerekli saymayan, Türkiye'nin şartlarında ise reddeden bir politi kaydı. Oysa, millî demokratik devrim sürecinden geçmiş pek çok ülkede, mücadelenin mutlaka ve mutlaka işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşmesi gereği defalarca savunulmuş ve sosyal pratik tarafından doğrulanmıştı.

MDD çizgisi gerek Türkiye analizlerini, gerekse önerilerini ve eylemini işçi sınıfının bağımsız ideolojisinin ve biliminin belirlediği proletarya sosyalzminin devrimci politikası üzerine kurmuş değildi. Gerçi zaman içinde, MDD tezi bu konuda ajitasyon ve propaganda bakımından, ideoloji bakımından gelişti, işçi sınıfının öncüllüğü vurgulandı, ama bunun pratiği yerine getirilemediği için, MDD hareketi tarihsel olarak bir küçük burjuva karakteri taşıdı. Zaten sözkonusu hareket işçi sınıfı karakterini taşısaydı, vardığı nokta bugününden çok farklı bir yer olurdu.

Türkiye somutundan hareket etmeyen, stratejiye ve o stratejinin de temelinde yatan küçük burjuva kuyrukçuluğuna, asker sivil aydın zümre öncülüğü yanılgısına kılıf uydurmak üzere hazırlanan Türkiye tahlilleri böylesine yanlış ve eksik olunca, daha önce de gördüğümüz gibi, cephe, ittifaklar, devrim meseleleri temelden hatalı kondu.

Böylece, MDD stratejisinin temel yanılgıları «sosyal devrim» sorununu kavramamak, «devlet ve iktidar» meselesini havada, aydınlatılmamış olarak bırakmak işçi sınıfının asgari-azami programı sorununu anlamamak oldu. Bütün bunların temelinde ise bir tek neden, tüm hastalıkların bir tek ana nedeni vardı: İşçi sınıfı öncülüğünü reddetmek, işçi sınıfına inanmamak, devrimi küçük burjuva bürokrat kadrolardan beklemek, kısaca kuyrukçuluk.

MDD'nin sosyal devrim, devlet ve iktidar, program meselesi konusundaki yanılgılarına, MDD bu yanılgıların, MDD çizgisi ve genel olarak sosyalist hareket açısından sonuçlarına gelecek yazıda değineceğiz.

Kendi sendikamızı

(Baştarafı 1. sayfada)

tında bir çok tuzaklar hazırlanarak, işçi sınıfı bir kere daha aldatılmak istenecektir.

İşte önümüzdeki günlerde işçi sınıfımızın savunacağı, kanunlaşması için direneceği, bunun dışındaki çözümlerin kabu edilmeyeceği kanun taslağı bu yüzden, hazırlandı ve kamuoyuna sunuldu.

29 Maddeden meydana gelen Referandum Kanun Taslağı birinci maddesinde, bir toplu sözleşme görüşmesinde tarafların işçi sendikası ile işveren olduğunu belirtiyor. Böylece işveren sendikalarının yaratmak istediği ekonomik baskılar etkisizleştirilmektedir. Daha sonra toplu sözleşmelerin süresi en fazla bir yıl ile kısıtlanmakta ve böylece her geçen gün azgın bir yükselme içinde olan fiyatlarla işçi sınıfımızın az da olsa mücadele etmesi imkanı yaratılmaktadır.

Kanun taslağının kilidi ise 9. ve 10. maddelerdir. Bu madreler bir işyerinde hangi sendikanın yetkili olacağını sadece ve sadece işçilerin oylarının belirleyeceği kuralını getirmektedir. Buna göre, bir işyerinde üyelerin çoğunluğunu temsil ettiğini önesüren sendika, iş mahkemesine başvurarak işçi isteyecektir. Mahkeme sadece oylamanın gün ve saatını oylaması (REFERANDUM) tesbit etmekle yetkilidir ve sendikanın oylama isteminden sonraki on gün içinde oylamayı yaptırmakla yükümlüdür.

Oylamaya, sendikanın mahkemeye başvurduğu gün, işyeri polis kayıtlarında, bordro ve işçi çizelgelerinde bulunan işçiler katılacaklardır. İşçiler oylarını kimlik kartlarını göstererek kullanacaklar ve oylama GİZLİ OY-AÇIK SAYIM usulü ile yapılacaktır. İş Mahkemesi iki gün içinde oylama sonuçlarını açıklayıp kazanan sendikaya yetki belgesini verecektir.

Kanun tasarısının daha sonraki maddelerinde, bir işyerinde grev kararı alındıktan sonra sendikanın hiç bir kısıtlamaya uğramaksızın istediği an'da grev uygulamasına geçebileceği kuralı getirilmiştir. Aynı şekilde işverenin toplu sözleşmeyi uygulamaması halinde de sendika, istediği an yeniden greve başlayabilecektir.

Kanun tasarısı «grev» konusunda da bir çok demokratik hüküm getirmektedir. Buna göre işçilere, işyeri grevi, işçi sınıfını ilgilendiren konularda başka bir yerde direnen işçileri desteklemek üzere dayanışma ve sempati grevleri yapabilme hakkı kanunla tanınacaktır. Ayrıca işçiler genel olarak emekçi sınıf ve tabakaların aleyhindeki siyasi karar ve girişimlere karşı «SİYASİ GREV» yapabilme hakkını elde etmektedirler.

Grevi kırmaya yönelik hemen bütün girişimlerin önüne yasal engeller koyan tasarı «Lokavt yasaktır» maddesi ile son bulmaktadır.

Önümüzdeki günlerde tüm demokratik güçlerin ve yurt severlerin katılacağı bir imza kampanyası ile yeni bir aşamaya ulaşacak olan referandum kampanymızda, görevimiz şimdi, işçi sınıfının çıkarlarını eksiksiz yansıtan bu tasarının olduğu gibi kanunlaşmasını sağlayacak her türlü demokratik girişimi ve direnişi kararlılıkla sürdürmektir.

Suriye

(Baştarafı 1. sayfada)

değil de 20 olmasında, ne de basına yanlış yansıtılmasındadır. Mesele bir terörün sorumlularının ortaya çıkarılmasında, cezalarını bulmalarındadır. Ve bu terörün, bu faşizan baskıların, bu ırkçı şoven tutumun son bulmasındadır.

kitle

İSKENDERUN'DA İŞÇİLERE ATEŞ AÇILDI

21 Aralık günü İskenderun 3. Demir-Çelik Fabrikasında ikramiye için birtakım olaylar oldu

Türkiye'de bütün basın ve TRT, işçi ikramiyelerinin Bayramdan önce verileceğini yayımlamıştı

Ne varki, İskenderun 3. Demir-Çelik Fabrikasında bu uygulanmadı. Binlerce işçiye ikramiyesi verilmedi. Satılmış Sendika Çeliş-İş de buna seyirci kaldı

21 Aralık 1974 Cumartesi günü sabah saat 09.00'da bütün işçilere haber verildi Şantiye binasında ikramiyeler dağıtılacak diye. Bunun üzerine işçiler işlerini bırakarak kuyruğa girdiler Bir kişi ikramiye dağıtıyordu. İsmen çağrılıyor, ikramiyesi veriliyordu. İsmen çağrılanlar patrona ve sendikaya yakın olanlardı. Saat 13.00'e kadar ancak 20-30 kişiye ikramiyeleri ödendi. Bu sırada pencereleri kapatarak para bitti dendi. Bunu yutmayan işçiler para dağıtıcıların minibüse binmelerine engel oldular. Tekrar içeriye girdiler. Bir-kaç kişiye daha para ödendi. İkibine yakın işçi para almak için bekliyordu. İşçiler araba biletlerimiz hazır, memleketimize gideceğiz dedilerse de, paranın olmadığı iddia edildi.

Bu durum akşam saat dokuza kadar devam etti İşçilerin kendilerini bırakmayacaklarını anlayan muhasebeciler Fabrika Koruma Amirliğine telefon ettiler. Beli tabancalı bekçiler geldiler. İşçiler tehdit edildi. Bekçiler havaya ateş ettiler. Bir işçinin çenesine tabanca kabzasıyla vurdular. Bekçiler, «işi zora dökmeyin para verilmeyecek, dağılın, yoksa buraya beşyüz bekçi dökeriz» dediler.

Saat 22.00'de bekçiler ateş ederek muhasebecileri zorla kaçırdılar. İşçilere küfreden, silâh sıkan bekçilerin üzerine işçiler yürümek istedilersede buna engel olundu. Gece vakti İskenderun yolu asfaltına çıkan işçiler binbir güçlükle saat 24.00'de ancak İskenderun'a geldiler. Burada Kahrolsun PATRON SENDİKASI diyerek Çelik-İş Sendikasına yürümek istediler. Fakat sendika çevresi emniyetçe kordon altına alınmıştı. Bunun üzerine işçiler dağılmak zorunda kaldılar.

Bütün hesaplarını alacakları ikramiyeye bağlayıp memleketine bilet alan işçi arkadaşlarımız eve gidemedikleri gibi, bayramda İskenderun Sokaklarında beş parasız olarak kaldılar.

Ayrıca çeşitli müteahit firmalarında bayrama birkaç gün kala işçiler toplu halde işten çıkarılmışlardır. Yine sarı sendika olan üyesiz Yol-İş bizzat işçi kıyımını tertiplemektedir.

Yeni işten çıkarmalar bekleniyor

Demir Döküm'de 105 işçi çıkarıldı

İstanbul'da Koç Holdinge ait olan Türk Demir Döküm Fabrikasında çalışan 105 işçinin işine son verildi. Patronlar, fabrikadaki en eski ve en bilinçli işçileri işten çıkarmışlardır. Demir Döküm fabrikası işçi sınıfının mücadelesinde şanlı bir geçmişe sahiptir. Demir Döküm işçileri şimdiye kadar yaptıkları her toplu iş sözleşmesini mücadele ile elde etmişler, uzun grevler, büyük direnişler gerçekleştirmişlerdir. Bu güçlü ve kararlı mücadeleler her defasında patronları geriletmiştir.

2600 işçinin çalıştığı fabrikada geçen hafta 105 arkadaşımız işten çıkarılmıştır. İşçiler tazminatlarını almayarak direnişe geçmeye hazırlanmaktadır. Demir Döküm işçileri şöyle diyor: «Patronlar, toplu sözleşme döneminin yaklaşması üzerine işçileri yıldırmak ve parçalamak için bu yolu seçmişlerdir. İşten atılmalar daha da artacaktır. Fakat işverenin bu çabalarını içerdeki arkadaşlarımızla birlikte direnerek kırmakta kararlıyız.»

Çukurova Plâstik İşçileri : «Baskılar bizi yıldırmaz»

Mersin Kitle Bürosu Bildiriyor

Bundan bir süre önce DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası saflarında örgütlenen Çukurova Plastik Sanayii A.Ş. (ÇUPA-SAN) İşçileri işverenin baskı ve tutumunu eleştirmişlerdir. Kitle muhabiri ile konuşan Çupasan işçileri : «Bizim birliğimizi kimse bozamaz, hiç bir baskı bizi yıldıramaz.» demişlerdir. Plastik işçileri daha sonra: «İşveren sendikamızın sözleşme çağrısına gelmese de, bize baskı yapsa da biz yolumuzdan dönmeyiz. Sarı Kauçuk-İş'e de gitmeyiz. Çünkü Kauçuk-İş burnumuzun dibinde, Plassa'da çalışan kardeşlerimizi bu kötü hayat şartlarında korumadı. Onların haklarını işverene yok pahasına peşkeş çekti. Biz öyle sarı sendikalara da prim vermeyiz. Bizim gerçek sendikamız DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikasıdır Sözleşmemizin 1. maddesi işten atılan bir arkadaşımızın işe geri alınması olacaktır. İşverenin bu tutumundan derhal vazgeçmesi gerekir. Çünkü, bizi hiç bir güç yıldıramaz» demişlerdir.

Temel sendikacılık bilgileri

ÖRGÜTLENME

Bir süre devam edecek olan bu yazı dizisinde sendikal mücadele ile ilgili bazı temel bilgileri vermek istiyoruz. Siyasal çalışmalarımızın, siyasi örgütlenmemizin en verimli, en kilit alanı olan sendikal mücadele, çoğu zaman basit, temel bilgiler edinilemediği için başarısızlığa uğramakta, yada binbir türlü yasal yada yasa dışı tuzağın, dolabın ustası, hünerbazı olmuş sarı sendikacıların etkisiyle sonuçsuz kalmaktadır. Burjuvazinin ördüğü bir yasal duvar zaten işçi sınıfımızın bu en demokratik mücadelesini kısıtlamayı amaçlamaktadır. Bu duvarı yıkmak için elbette öncelikle, devrimci inanç, yaratıcılık, feragat, disiplin gerekmektedir. Ancak konunun gerektirdiği teknik bilgilerle donanmamışsak gene de yenilmekte, başarısız kalabilmekteyiz. Bu yazı dizisi işte bu eksiğimizi bir ölçüde gidermeyi amaçlıyor.

Sendikal mücadelenin ilk adımı kuşkusuz öncelikle bir işyerinde sendikal örgütlenmenin başarılmasıdır. Üstelik yurdumuzda sayıları 4 buçuk milyona ulaşan işçilerin sadece 1 milyon 200 bini sendikalaşmıştır. Öyleyse görevimiz, henüz bir sendikanın çatısı altında dahi birleşememiş işçileri örgütlemektir ilkin. Ancak sorun bununla bitmiyor elbette. Sendikalı olmayı başardıklarını söylediğimiz işçilerin kahır bir çoğunluğu bugün sarı şebekelerin tuzağına düşmüştür. Alın terleri hayasızca patronlara peşkeş çekilmekte, siyasal mücadeleden uzak tutulmak ahlaksız bir beyin yıkamaya maruz bırakılmaktadırlar. Bu durumda, bir ikinci sorun da sarı sendikaların tahakkümü altındaki işçilerin, kendi öz sendikalarına kavuşturulmaları, sarı sendikaların işçi sınıf saflarından bir daha dönmemecesine kovulmasının sağlanmasıdır. Bütün bu mücadeleyi bu yazıda «sendikal örgütlenme» başlığı altında ele alacağız.

Sendikal örgütlenme'nin somutlanması bir sendikanın bir işyerinde toplu sözleşme yetkisi imzalamaya ve bu sözleşmeyi yürütmeye resmen *yetkili* kılınması demektir.

«Yetki» daha sonra başlıbaşına bir konu olarak ele alınacaktır. Ancak şimdi, ve bir daha sendikal örgütlenmenin somutlanışının, örgütlenen sendikanın o işyerinde toplu sözleşme imzalamaya ve imzalanan sözleşmeyi yürütmeye *yetkili* kılınması demek olduğunu tekrarlayalım.

Eğer sendikal çalışma sürdürdüğümüz işyeri, hiç sendikalaşmamış işçilerin bulunduğu bir işyeri ise, yapılacak iş, bu işçileri sendikaya üye yapmaktır. Yani işçilerin adını, soyadını baba adını, doğum yerini ve tarihini, adreslerini belirttikleri ve üye olduğu sendikanın tüzüğünü okuyup benimsediğini beyan ettikleri bir belgeyi imzalamaları demektir. Var olan mevzuata göre bir işçinin sendikaya üye olması için bu işlem yeterlidir,

İşlem bu kadar basittir ama bu kadar kolay işlememektedir tabii. Bir kere üye kayıt işleminin, işverenden gizli yapılması bu tür örgütlenmenin birinci şartıdır. Çünkü işverenin, işyerinde sendikal örgütlenmeyi kırabileceği en zayıf nokta burasıdır. Örgütlenmenin bu aşamasında işveren önde gelen üçbeş işçiyi «tazminatlarını ödeyerek» işten attığında örgütlenme çözülmektedir. Çözülme olmadığı takdirde işveren bu defa daha büyük bir tensikat (topluca işten çıkarma) yoluna gitmekte ve yeni işe aldığı işçileri de sendikaya girmeme şartı ile işe aldığından, örgütlenme çökmektedir.

İkinci nokta — sınıfının bilincine ulaşmış olanlar hariç — örgütlenmede ustabaşı, kısım ve daire şefi gibi unsurlarla işbirliğine mümkün olduğu kadar gitmemektir. İşyerindeki konumları gereği işverene daha yakın olan bu işçiler, kimi zaman işverene haber vermekle yetinirler, kimi zaman ikili oynayıp, işyerindeki ileri unsurların açığa çıkmasını beklerler, kimi zaman ise üretim sırasındaki üstün durumlarından yararlanarak işçilere baskı yaparlar.

Üçüncü bir nokta ise üye kayıt işleminin mümkün olan en kısa zamanda sonuçlanmasıdır. Hele işyerinde henüz çoğunluğu sağlamadan, sendikaya üye olan işçileri parça parça, grup grup işverene bildirmek «örgütlenme çalışmasının intiharı» demektir.

Hiç sendikalaşmamış işçilerin örgütlenmesine ayırdığımız bu yazıda son olarak, işaret edeceğimiz «aşırı vaadlerden kesinlikle kaçınma» kuralıdır. İşyeri daha önce sendikalaşmamış olacağına göre, buradaki işçilerin en basit sınıf bilincinden bile mahrum olmaları büyük ihtimaldir. Bu durumda, onların olağan kayıtsızlığını, soğukluğunu kırmak için, sendikalaştıkları takdirde ücretlerine alınacak büyük zamları, elde edecekleri işgüvenliğini sayıp dökmek, işverenin kendilerine hiç bir şey yapamayacağını söylemek, belki çabucak örgütlenmeyi sağlar ama, ileride telafisi mümkün olmayan sonuçlar doğurur.

Devrimcilerin sendikal örgütlenme çalışmasının temel kuralı: İşçilere doğruyu söylemektir. İşverenin muhtemel baskıları, bazı arkadaşlarının, hatta bizzat kendisinin işten atılabileceği açık açık söylenmelidir. Kof bir heyecana dayanan her örgütlenme çöker. Üstelik İşçilerin sınıf güdüleri gerçeği görmelerine yeter ve baskıları göğüsleyebilecekleri direnç gücünü onlara verir.

Hiç sendikalaşmamış işçilerin bulunduğu bir işyerinde örgütlenmenin ana ilkeleri kabaca budur. Bundan sonrası ise artık hiç bir yazının, hiç bir kitabın anlatması mümkün olmayan, devrimci yaratıcılığa, kurnazlığa, kararlılık ve fedakarlığa, inada bağlıdır. Bunlar ise zaten böyle bir göreve sıvananlarda mutlaka bulunmalıdır.

Faşist saldırılar üzerine

Site Öğrenci Yurdu işçileri direnişe geçti

Yurtta kalan öğrenciler direnişi destekliyor

Site Öğrenci Yurdu'nda çalışan 47 işçi, 1 Ekim 1974 tarihinde imzalanan toplu iş sözleşmesinin uygulanmaması üzerine direnişe geçmişlerdir. Direnişle birlikte Site Öğrenci Yurdu'nda temizlik, ısınma ve kapı hizmetleri yapılmamakta, yurtta kalan öğrenciler de, işçilerin bu haklı direnişlerini sonuna kadar destekliyeceklerini belirtmişlerdir.

Direnişi sürdüren işçiler «toplu sözleşme hükümleri işçilere uygulanıncaya kadar mücadele» edeceklerini bildirmişler ve olayla ilgili olarak şunları söylemişlerdir:

«Bölge Çalışma Müdürlüğü ve 1, İş Mahkemesi, toplu sözleşme yetkisini, Turizm İş'e üye olduğumuz halde Oleyis Sendikası'na vermiştir. Oleyis Sendikası, işverenlerle 1 Ekim 1974 tarihinde toplu sözleşme imzalamış ve bizlere 'Turizm İş'ten istifa ettiğimiz takdirde toplu sözleşmeden yararlanabileceğimizi bildirmiştir, Oleyis sendikası bizim temsilcimiz değildir Bizler, serbest sendika seçme hakkımızı kullanarak direnişe geçtik. Bizler, bizim için imzalanmış toplu sözleşmenin uygulanmasını direnerek sağlayacağız.»

TKİ işçileri mücadeleyi kazandı

TKİ Afşin Elbistan Grup Başkanlığında çalışan işçiler kendilerine uygulanan çeşitli baskıları protesto için bir süre önce direnişe geçmişlerdi. Sosyal-İşe bağlı işçilerin yürüttüğü direniş gazetemizin 39, sayısında verilmişti. İşçilerin direnişi karşısında TKİ Genel Müdürlüğü sonunda işçilerin isteklerini kabul etmek zorunda kaldı. İmzalanan protokolden sonra direniş kaldırıldı. Protokola göre, işten çıkarılan 25 işçi, tekrar işe alındı. Bundan sonra aynı işyerinden tek tek veya toplu halde işçi çıkarılması olmıyacağı, kimsenin işyerinin değiştirilmeyeceği, grup Başkanlığı Elbistana taşınınca, isteyen işçinin Ankara'da kalabileceği ve bunlara TKİ de iş verileceği maddeler de protokolde yer almaktadır,

ECEVİT KIBRIS'TA ŞOVENİZMİ KÖRÜKLÜYOR

(Baştarafı 3. Sayfada)

ve «siyasi bir alay»ın konusu haline gelmiştir,

Miğferli fotoğraflarına itiraz eden ve «omuzu güvercin [illegible] Ecevit» görüntüsüne sahip [illegible]kan CHP lideri, son beş ayda gittikçe artan «sağa açılma» siyasetinde ısrar ettiği takdirde, sonucundan pek emin göründüğü bir erken seçimde kendini hiç de ummadığı bir açmazın içinde bulacağını bilmek zorundadır.

Üstelik Atina, New York ve Ankara kulislerinde pazarlığı sürdürülen —ve galiba tamamlanan— coğrafi federasyon tezinin, 20 Temmuz sabahı halkımıza ve Dünya'ya ilan ettiği askeri hareket hedefleriyle tabantabana zıt olduğu bellidir,

Başka ülkelerin bağımsızlığına saygıları olmayanlar, kendi bağımsızlıklarını hiç koruyamazlar,

Ecevit de, hangi seçim hesaplarıyla olursa olsun, bağımsız Kıbrıs devletine saygı göstermediği sürece, demokrasiden, özgürlükten söz etmeğe hakkı olmadığını bilmelidir,

Sosyalizm ve

(Baştarafı 3. Sayfada)

[illegible]sa günümüz siyaseti açısından, bu yapılan değişiklik doğrudur. İlişkiler gerginleşmiştir. Almanya baştan aşağı kaynıyor; bütün Asya da öyle, Hindistan'da devrimci hareketin nasıl geliştiğini okudunuz, Çin'de Japonlara ve Amerikalılara karşı korkunç bir nefret var. Almanya'da itilaf devletlerine karşı duyulan nefretin derinliğini ancak Alman işçilerinin kendi kapitalistlerine karşı duydukları nefreti bilenler anlıyabilir, Sonuç olarak bütün bunlar Rusya'yı dünyanın bütün ezilen halklarının baş temsilcisi yapmıştır.» (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri. Sayfa: 342)

Lenin'in koyduğu ilkeler günümüzde hala yürürlüktedir. Emperyalizm varoldukça da yürürlükte kalacaktır.

Faşistlerin

(Baştarafı 4. Sayfada)

[illegible]lo düşünülemeyecek kadar rezil, aynı oranda da basittir: Devrimci Şahin Aydın'ın öldürülmesi olayı devrimcilerin üzerine yıkılmak istenmektedir. Düzmece senaryolar hazırlanmakta, «Güya Şahin Aydın'ın anlaşmazlık içinde olduğu gizli bir sol örgüt tarafından öldürüldüğü» yalanına zemin hazırlanmaya gayret edilmektedir.

Devletin bütün kademelerindeki görevlilerde gözlenen suskunluğun altında yatan, kuvvetli belirtilere göre, budur.

Oysa gizli servislerden, üniversitelerde yuvalanabilmiş sermaye uşağı profesörlere, en büyük parababalarından, emperyalizmin CİA ve benzeri örgütlerine kadar uzanan zulüm, ölüm ve kâr çeteleri ağının, pek iyi bilinen bir oyunudur bu. Daha önce de tezgâhlanmak istenmiş, geç de olsa ipliği pazara çıkmıştır.

Hatırlanır, Hüseyin Aslantaş kardeşimizin, Aralık 1970 de Çapa'da faşist saldırganlar tarafından öldürülmesinden sonra da aynı rezil senaryo sahneye konmuş, bir yandan kendi kiralık katilleri cezadan kurtarılırken, bir yandan da yurdunun kurtuluşu için ölümleri göze alıp mücadele eden devrimciler, birbirlerini öldüren mafia çeteleri gibi halkımıza sunulmak istenmişti Bin bir işkenceye rağmen ağızlarından «itiraf» alamadıkları devrimci kardeşlerimizi yıllarca hapishanelerde tutmuşlardı, hatta 12 Mart sonrasının faşist terör dalgası içinde düzmece delil ve komando şahitlerle Sıkıyönetim Mahkemelerinde yargılamayı da başarmışlardı.

Ancak, bütün bu zulüm çetesinin, uşaklığını yaptıkları sermaye düzeninin sınıfsal körlüğünden kaynaklanan bir hataları sırıtmaktadır bugün: Yıllardan 1975'dir, Türkiye'de başta işçi sınıfımız olmak üzere, emekçi halkımız güçlü bir uyanış, hızlı bir örgütlenişin sevinç ve gururunu yaşamaktadır,

Bilinip, duyulmasını, duyulup asla akıldan çıkarılmamasını isteriz ki, Şahin Aydın'ın katillerini arkalayanlar, esirgeyenler, bu faşist cinayeti devrimcilerin üstüne yıkmak için kahpe tuzaklar kuranlar ve gerçek katilleri yakalayıp halkımızın önüne çıkarmayanlar da CİNAYET'e ORTAKTIRLAR.